



Újfolyam



82. szám

FÁSORI HARANGSZÓ

www.fasor.hu

A Budapest-Fásori Református Egyházközség hírmondója

2021. március

*„Ha szerettek engem, megtartjátok az én parancsolataimat,
én pedig kéni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek,
hogy veletek legyen mindörökké: az igazság Lelkét, akit a világ
nem kaphat meg, mert nem látja őt, nem is ismeri, ti azonban
ismeritek őt, mert nálatok lakik, sőt, bennetek lesz.”*

(Jn 14, 15-17)



SZÜKSÉGÜK VAN ORVOSRA...

„Jézus... így szólt hozzájuk: Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek; nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket.” (Márk 2:17)

Eleinte nem volt könnyű szembenézni a valósággal. Még ha egyre nehezebben tagadható is, az ember szíve keresi az érveket, hogy talán nem olyan súlyos a helyzet. Fáradtság, elnehezült végtagok, rossz közérzet, kábultság, hőemelkedés... Ez még sok minden lehet, nem kell azonnal a legrosszabbra gondolni!

Aztán elérkezett a pillanat, amikor már pontosan tudtam: több ez, mint egy kellemetlen megfázás. Ahogy egyszerre eltűntek az illatok a levegőből. Ahogy beleharaptam a friss sárgarépába, és a finom édeskés zamat helyett átjárta a számat valami átható, borzalmas keserűség, amelyet semmi sem tudott kimosni onnan, ami rosszabb volt, mint a legförtelmesebb ízű gyógyszer.

A keserűség a diagnózis után is megmaradt. Pontosabban még közelebb jött: átköltözött a számból a szívembe. Kínzó kérdések ostromoltak, és nem tudtam lefegyverezni azokat. Mi lesz, ha állandósulnak ezek a tünetek? Ha soha többet nem érzek ízeket, illatokat? Milyen élet lenne ez? És mi jöhet még? Napokig, hetekig tartó közelharc a lázzal? Tüdőgyulladás? Lélegeztetés mélyaltatásban? Újraélesztés? Vagy akár a halál? Volt ismerős, akit elvitt közülünk a járvány: én is erre készüljek? A legrettenetesebb teher mégis egy másik bizonytalanság lett, ami kezdetektől gyötört, és idővel még fokozódott is, ahogy egyre bizonyosabb lett, hogy „enyhe tünetekkel” jutok túl a betegségen: vajon kinek adhattam át a vírust, amíg nem tudtam a fertőzőségről? Ki fog miattam szenvedni – talán sokkal erősebb

kínokkal, mint amelyeket én ismertem meg? Ugye senkinek sem kell miattam meghalnia?!

Bibliát ismerő hívő emberként ezekben a napokban sokkal mélyebben nyílt ki előttem az Isten ígéje. A fizikai tünetektől sokszor homályos elmémben egyre világosabban ragyogott a Szentírás szava: nem véletlen, hogy az Úr Jézus Lelke a betegséggel állítja párhuzamba a *bűnt*! Valóban olyan nyomorúság az is, amelyben orvosra van szükségünk. Különböztetünk másokat is elpusztítunk, és magunk is belepusztulunk.

Mennyi hasonlóság! Az Alkotónk elleni lázadásunk (elegánsan: az „önállósodásunk”) következményeit is milyen sokáig próbáljuk más okokkal magyarázni! A kínlódásokat még véletlenül sem az Isten-telenség okozza, á, dehogy, hova gondolsz: a körülményeink tehetnek mindenről; ilyen az alkatom; mindenki így csinálja; ebben a világban nem lehet másképp; rákényszerültem; nem jó ugyan, de azért nem olyan súlyos; a hidegfront, a fojtogató budapesti levegő; a párom, a gyerekeim, a főnököm, a politikusok, a szomszédok... (Igény szerint több válasz is megjelölhető.)

Közben szenvedünk az egyre tagadhatatlannabb tünetektől, már rég nem érezzük az élet jó ízét, az egészséges illatokra talán nem is emlékszünk igazán. A teremtet világ, az emberi kapcsolatok szépsége és puhasága eltűnik. Maradnak velünk a fojtogató félelmek és az elhallgathatatlanul dübörgő önvád. Az elcsüggedés, hogy nincs segítség; a rettegés, hogy ki tudja, mikor romlik tovább az állapotunk; a kín, hogy talán mi is a költő vallomásával búcsúzunk a még itt maradt szeretteinktől: „*éltem – és ebbe más is belehalt már...*”

Jézus pontosan tudta, miről beszélt, amikor a bűnt a betegséghez hasonlította. Minden bajunk végső okozója a legsúlyosabb hiány-

betegség. Mert a teremtmény *egész-ségéhez* hozzátartozik a Teremtő. Az, aki rendet teremtet, és irgalmasan fenn is tartja azt. Enélkül, ha ezt elutasítjuk, csak a káosz uralkodhat el az életünkben, az a rendtelenség, amit mi „teremtettünk”, és mi tartunk fenn. Amíg magunknak akarunk törvényt és irányt szabni, állandóan beleütközünk egymásba és önmagunkba, és közben sérülünk napról napra. Ha nem szeretnénk ebben a kétségbeejtő állapotban tengődni, ha nem akarjuk a halálban végezni, nem maradhatunk távol az Élet Urától. Orvosra van szükségünk!

Milyen jó, hogy Jézus mindezt nem úgy mondta, mint egy különösen is tiszta látású bölcselelő. Számára ez életprogram volt, a mennyei Atyától kapott küldetés. *Orvos Ő*, aki ismeri és el is mondja nekünk a diagnózist – hogy aztán *gyógyulást adhasson* a Benne hívőknek. Azoknak, akik bizalommal elfogadják az egyetlen gyógymódot, amely helyreállítja az egészségünket és az életünket.

Igazi Orvos Jézus, aki nem fordul el a betegektől – de nem is hagy bennünket a betegségünkben. Mennyire más az Ő hozánk állása, mint ahogy mi akár magunkra, akár egymásra tekintünk! „*Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek*” – mondja azoknak, akik nem értik, mit keres közöttünk, bűnösök között. Ő pontosan tudja, hiszen részese volt a világ megalkotásának: szerető Atyja nem arra teremtett minket, hogy a romlás sötétségében létezzünk. És mivel szereti az Atyát, és szeret minket is, nem hagyhatja, hogy a terv, a szép, jó és dicsőséges eredeti elgondolás kudarcba fulladjon. A mindenség Urának célja, akarata, rendje meg kell valósuljon! Mert ez szolgálja az Ő dicsőségét. És mert ez adhatja vissza a mi örömünket, békénket, reménységünket. Egész-ségünket. Életünket.

A Jézussal vitatkozók értetlenkedése a tehetetlenségükből fakad. Abból a tehetet-

lenségből, ami látványos tünete és fájdalmas következménye a bűnünknek. Az, aki nem képes a gyógyításra, de még a rendelőhöz vezető ösvényt sem ismeri, az az egészség hiányát adottságnak hiszi: a romló állapotban visszafordíthatatlan folyamatot lát, amely elválaszt a többiektől. Aki így tekint a világra, az a fertőződés félelmében sínylődik, vagy éppen a kitaszítottság keserűségével harcol, és így menekül a társai elől. Megoldás híján karanténba zárja a másik embert is, magát is.

Az Orvos tudja, hogy nincs csodálatosabb dolog, mint a beteg gyógyulása. Az egész-lét helyreállása. Amikor újra szabadon járhat-sz-kelhetsz az utcán, ismét félelmek nélkül ölelheted meg a szeretteidet, amikor megint érezheted a mennyei Atyád alkotta finom illatokat, kellemes ízeket, és az Ő világosságában láthatod a nappali színek szépségét. Amikor rákerül a mennyei kórlapodra: „gyógyult”. Amikor kezvedbe adják az igazolást: „egészséges, emberek közé mehet.”

Jézus ezért jött közénk, bűnösök közé. Az Ő diagnózisa nem az, amit mi felállítunk magunkról meg egymásról. A saját eszközeinkkel gyógyíthatatlanok vagyunk: de *Neki – egyedül Neki!* – *van hatalma arra, hogy meggyógyítson*. Tiszta, büntelen, szeretetből odaadott élete száz százalékos hatékonyságú orvosság minden nyomorúságunkra. A golgotai kereszten a halálos kór okozója, az Isten-telenség vírusa, amelyet fogantatásunk pillanatától hordozunk, erejét veszítette. Megsemmisült. Elpusztult. Jézus a saját győztes vérével olt be bennünket. Hogy élhessük az Ő egészséges életét!

Testvérem, te is ismered azt a nyomorúságot, azt a keserűséget, azt a félelmet, amit én megtapasztaltam? Fordulj akkor a legcsodálatosabb Orvoshoz, betegségeink Hordozójához, bűneink Legyőzőjéhez, Jézushoz. Ő azért jött, hogy meggyógyítson téged is! Éld át nála a gyógyulás örömét!

Pataki András Dávid

ÖLELÉS NÉLKÜL – REMÉNYEK KÖZÖTT

Főgondnoki beszámoló 2021

Miről szólt 2020? Erre a kérdésre a világ szemszögéből záporoznak a csipőből adott válaszok: a koronavírusról, a járvány hódításáról, a betegekről és a halottakról, a szenvedő egészségügyről, a maszkokról, amiktől nem kapunk levegőt, a karanténról, a home office-ről, az online beszélgetésekről, a bezártságról, az elszigeteltségről, a depresszióról, a korlátozásokról – nem tudunk találkozni, utazni, vásárolni, nem tudjuk élvezni az életet, ahogy eddig.

Csodálkozunk, ha mi is elcsüggedünk?

Isten népe számára azonban egész másról szólt az elmúlt esztendő: az Ő kegyelméről! Nekünk nemcsak a betegeket, hanem a gyógyultakat is kellene látnunk! Arra is kellene tekintenünk, hogy mekkora kegyelem, hogy mi még élünk, élhetünk, hogy az Úr megvédett vagy megóvott minket a nyomorúságtól – érdemtelenül. Nekünk látnunk kellene az orvosok és ápolók hősieles küzdelmét és szeretetét, nekünk késznek kellene lennünk egymást-másokat megsegíteni, egymásra odafigyelni! Nem szabadna félnünk, de felelősséggel kell védekeznünk! Elviselni a maszkot és a bepárasodó szemüveget, nem elsősorban magunk, hanem embertársaink védelmében. Nem szabadna lázadnunk mindazért, ami most hiányzik, csak csendesen imádkozni lenne jó és hálát adni azért, hogy van lehetőség legalább az internet segítségével találkozni egymással. Nagyon hiányoznak a barátok. De örülhettünk annak, ha többet tudott a családunk együtt lenni, még ha „összezárva” is, hogy több idő jutott

igeolvasásra. Mi átélhettük annak a csodának az örömét, hogy miként tudunk a Szentlélek segítségével úgy gyülekezeti közösségben úrvacsorázni, hogy közben otthon vagyunk a szűkebb családban, s ott terítettük meg az Úr asztalát. Külön, és mégis lélekben együtt Testvéreinkkel!

A kövek kiáltottak

Isten 2020-ban felemelte a mutatóujját, és a járvánnyal figyelmeztette az emberiséget, a világot: állj meg! Nem mehetsz úgy, olyan rohanva és felelőtlenül tovább, ahogyan eddig tetted! Egy igehirdetőtől hallottam a hasonlatot: 2020-ban a kövek kiáltottak, mert a világban egyre kevésbé hallatszik az Isten dicsérete, az evangélium, ezért a legapróbb „kavicsokba” botlottunk bele. Mikroszkopikus „kavicsok” álltak görbe útjainkat el, és „kiáltottak”: vírusok. Mi azonban azt is tudjuk, hogy van jó reménységünk a Krisztusban, aki minden bajból képes megszabadítani, és mindent a javunkra fordít.

Valóban hálát adhatunk a Faszorban 2020-ért is, hiszen a járvány minden nehézsége ellenére sok-sok ajándékot kaptunk. Az egyik legfontosabb, hogy kiépült az online istentiszteletek rendje, óriásit fejlődött a technikai háttér. Hála az élő közvetítéseknek, a legtöbb gyülekezeti tagunk számára minden vasárnap szólt az élő Ige a templomban! Bár volt 2020-ban néhány hét, amikor csak a legszűkebb szolgálói csapat, a lelkipásztorok, az egyházi, az orgonista és családjaik lehettek személyesen jelen a templomban, otthon a legtöbbünknek megvolt a lehetőség-

günk rá, hogy az igezolgálatokat az internet segítségével kövessük, számítógépen vagy okostévéen.

Online alkalmak

Az élet rákényszerített bennünket erre a fejlesztésre – nem kis informatikai, video- és audioteknikai beruházás volt ez –, és ezt a lehetőséget most már nem is engedjük el, akkor sem, ha vége lesz a járványnak. 2020-ban imaláncok alakultak, és immár rendszeresen fasori elektronikus hírlevelek segítik a honlapunk mellett az információáramlást. Lelkipásztoraink közel 400 idős testvérrel próbálták és próbálják folyamatosan tartani telefonon a kapcsolatot, és ha valaki segítségre szorul, valaki mindig van, aki segítő kezet nyújtson. Hálát adunk valamennyi szolgáló testvérünk odaadó szeretetéért, hűségéért és rugalmasságáért, hogy a járvány nehézségei közepette is tették a dolgukat.

Mára már nemcsak a vasárnapi templomi istentiszteletek tudnak az interneten keresztül eljutni az otthonokba, hanem van online gyermek-istentisztelet, bibliaóra, a fiatal felnőttek, a női és páros körök, a Siloám kör és az ifjúság is online tartják a hétközi alkalmakat, és Istennek hála a Kereszt-kérdések sorozat, a Compass és az őszi evangelizáció is (két nap után) a virtuális térbe tudott költözni. Online házi bibliakörökben hangzottak az online imádságok, ezt is megtanultuk.

Hitoktatóink hősieles küzdelmet folytattak, ők is sikerrel áttértek az online tanításra. A Fasori Evangélikus Gimnáziumban 18 csoportban 3 hittanoktatónk 160 diákot ér el, 7 általános iskola 40 csoportjában 5 hittanoktatónk 130 gyermekkel foglalkozik. Az óvodákba szeptembertől alig engednek be minket, 3 oviban vagyunk jelen, de csupán 1-2 gyermekért is áldozatot vállalva online hirdetik a testvéreink az evangéliumot.

A fasori siketmisszió is áldások között haladt, ha kellett online, jelnyelvi tolmácsolással. Megbeszéléseinket, presbiteri gyűléseinket is megtudtuk tartani online, amikor



erre kényszerültünk. Ma már gyermekes családok is újra jöhetnek a Fasorba, hiszen a gyülekezeti és az ifjúsági teremben kivetítve követhető a templomi istentisztelet. 2020-ban gyönyörű templomunkban csak minden második padosorban legfeljebb 4-en ülhetünk, megfelelő távolságra egymástól, de reménységünk van arra, hogy hamarosan újra megtelhetnek a padosorok! A gyülekezeti közösségi lét sokunk szívében felértékelődött: mennyire hiányzik a rendszeres találkozás!

Férfi csendes napunkat és hitmélyítő hetünket februárban még zavartalanul megtarthattuk. A konfirmáció ünnepét viszont ősre kellett halasztanunk, s bár rendhagyó módon került rá sor, örömünk volt benne, megtarthattuk, gyönyörködhattunk hitvallást tevő fiataljainkban, 22-en tettek fogadalmat.

Hálát adunk azért, hogy a női csendes nap is megvalósulhatott a járvány második hulláma előtt, és még a legszigorúbb korlátozások bevezetése előtt személyes jelenléttel novemberben lezajlott az IKON is, ötödik alkalommal, rendkívüli óvatossággal, korlátozott létszámmal és programmal, üzenet értékű címmel: „Tovább!”. 2020-ban közöttünk szolgált hatodéves teológusként Oszlács Endre lelkipásztor testvérünk, hálát adunk fasori szolgálatáért. További életére, családjára áldást kívánunk!

Igen nagy hála van a szívünkben a Kollégiumért, intézményeinkért! A Csipkebokor Óvodára és a Julianna Iskolára, pedagógusainkra, a munkatársakra, a vezetőkre hatalmas feladatokat rótt a járvány elleni küzdelem, köszönet a hősiek helytállásért. A Kollégium példa értékűen kezelte a nehéz helyzeteket és példát mutatott szolgálói szolidaritásból.

Ráadásul 2020 nyarán egy új korszak indult el az életében. A korábbi vezetők mandátuma lejárt, és mind az iskola, mind az óvoda új vezetőt kapott Szűcsné Tihanyi Gyöngyi és Vitézné Horváth Erika személyében. Úgy érezzük, hogy a vezetőváltás biztonságot, békességet, nyugalmas, de határozott „építkezést” hozott intézményeink életébe, világos koncepciók mentén, és megteremtődött egy komolyabb, hosszabb távú szakmai fejlődés és a nagyobb gazdasági stabilitás lehetősége. A Juliannába egy iskolai lelkészi munkatárs is érkezett, Szőgyényi-Kovács Henrietta, aki intézményi lelkészünk, Somogyiné Ficsor Krisztina vezetésével és vele együttműködve, az ő szolgálatát segítve a diákok és a családok közötti lelki munkát tovább erősíti. Iskolánkba jelenleg 305 diák, óvodánkba pedig – öt csoportban – 123 gyermek jár.

Csodát élhettünk át 2020 nyarán. A járvány első hulláma után a szigorú egészségügyi korlátozások enyhülésével Isten megengedte, hogy éppen időben, fertőzés-mentesen és áldott módon, sok-sok lelki ajándékkal megtarthattuk nyári heteinket. A „napközis” angol-hittan és kincskereső tábor (az előbbi a Szentírás Szövetséggel karöltve) a Juliannában, a kerámia tábor, a konfirmandus hetet Mátraszentistvánon, az ifjúsági hetet Tahiban és a szárszói családok-házaspáros gyülekezeti hetet is, amelyen csaknem kétszázan lehettünk együtt! A balatoni tábor vége után nem sokkal kezdődött a járvány második hulláma, csodálatos volt megélni, hogy Isten kegyelméből Szárszón úgy lehettünk

együtt, mintha a koronavírus nem is létezne. Nagy öröm volt megélni a találkozásokban „szűk esztendőben” a gyülekezeti közösséget a megszólító igei alkalmakkal és a már hiányzó gyermekzsivajjal.

Isten humoráról és hatalmáról tanúskodik, hogy a maszkok, a karantén és a távolságtartás közepette szeptemberben indulhatott újra a fadori énekkar több éves hallgatás után Vértessy Júlia vezetésével. Most ugyan szünetel, de reméljük, hogy 2021-ben már a gyülekezet is részesülhet szolgálatának gyümölcseiből.

Hála a Testvérek szeretetért

2020-ban egyre nagyobb ütemben elkezdődött a templom épületgyűjtésének felújítása, illetve felújításának előkészítése. Hatalmas tervezői, adminisztrációs, egyeztetői munka, vizsgálatok, felmérések, közös gondolkodás áll a háttérben. Mögötte pedig az imádság. A gyönyörű színes, festett üvegablakok teljes, mintegy negyvenmillió forintos felújítása befejeződött. Köszönjük a gyülekezet erre szánt adományait! Elkészült a kolumbárium utolsó szakasza, és a presbitérium döntése nyomán mostantól döntően csak a gyülekezeté lett a fadori temetkezés lehetősége. Szintén befejeződött a bejárati ajtó feletti erkély felújítása, szigetelése, és megtörtént például az elavult elektromos bekötések, szekrények cseréje is. Év végére eldőlt, hogy a kormányzat támogatja a tervbe vett és szükséges teljes felújítást, megkaptuk ehhez a nagy léptékű anyagi segítséget, amiért köszönetet mondunk, és ami azt jelenti, hogy 2021-ben látványosan folytatódik az építkezés, kezdődik a homlokzat, a torony, a tető, a parókia, a belső terek felújítása. Az építkezés adta nehézségek elhordozásához a gyülekezet türelmét kérjük.

A járványhelyzet anyakönyvi adatainkon is meglátszik 2020-ban. Igaz, 20 keresztelésünk

volt, csaknem annyi, mint tavaly, viszont csak 10 esküvőnk, abból is csak 3 volt református páré. 62 alkalommal kellett ravatal mellett megállnunk. Ami viszont örömteli, mint említettem már, hogy 22 fiatal és 8 felnőtt testvérünk tett konfirmációi fogadalmat, amely szintén majdnem eléri a tavalyi számot. A választói névjegyzékünket 2020. december 31-én 674 egyházzaggal zártuk. Örömről tudunk, és 7 alkalommal komatállal is tudott a gyülekezet szolgálni a családok számára.

Amiért különösen nagy hála van a szívünkben, az a Testvérek gondoskodó szeretete. Gyülekezetünk tagjainak felelősségvállalása. A gyülekezet megértette, hogy a rendszeresen fizetett egyházfenntartói járulék mellett valamilyen módon pótolnia kell a személyes templomi jelenlétek hiányából fakadó perselypénz-kieséseket. Sokan juttatták el más úton adományaikat az egyházközségnek, ami azt eredményezte, hogy nem billent meg a 2020-as költségvetés. Hálát adunk az egész évben különböző célokra befizetett adományokért! Diakóniai célokra, mások megsegítésére több mint 3 millió forintot adakozott

a gyülekezet! Az Úr asztalának felújítására is már több százezer forint érkezett, e célra továbbra is várunk adományokat.

Január 1-jén csodálatos napsütésben, szinte tavaszi hangulatban kezdhettük az Újévet. Jó érzés, hogy tudhatjuk, Jézus Krisztus mindenekfelett Úr, ő uralkodik a járványon, ő tudja, mikor ad belőle szabadítást. Ő gyógyítja betegeinket! Ő ad vigasztalást. Övé a templomunk, ő irányítja az építkezést, a felújítást. Övé a Kollégium, ő ad áldott növekedést, és övé az egész fasori gyülekezet, ő tudja, mikor enged minket egymáshoz újra közelebb, valamennyiünket, időseket és fiatalokat, maszk és távolságtartás nélkül. Mert ami talán a legesleginkább hiányzik most mindenkinek, az a testvéri ölelés. Kedves fasoriak! Isten adja meg, hogy minél előbb megölelhessük egymást, fizikailag és lelkileg! Jó szorosan tegyük! És aztán majd ne is engedjünk belőle!

*Devich Márton,
2021. január 14.*



ESKÜT TETTEK EGYHÁZKERÜLETÜNK ÚJ TISZTSÉGVISELŐI

Gyülekezetünk elnök-lelkipásztorát főjegyzővé választották

Január 25-én letették hivatali esküjüket a Dunamelléki Református Egyházkerület újonnan megválasztott tisztségviselői. Tizenhét év után Bogárdi Szabó Istvánt Balog Zoltán, a Budapest-Hold utcai Református Egyházközség lelkipásztora váltja a püspöki poszton, akit még tavaly ősszel választottak meg a dunamelléki gyülekezetek presbitériumai erre a tiszt-

ségre. Az egyházkerületi lelkészi főjegyzői, vagyis püspök helyettesi tisztre Somogyi Pétert, gyülekezetünk elnök-lelkipásztorát választotta meg a közgyűlés.

A választás előtt, Balog Zoltán az új főjegyző személyére vonatkozó ajánlásában kiemelte: iránta való bizalmát az alapozta meg, hogy annyi pásztori szeretetet, tá-



Balog Zoltán, a Dunamelléki Református Egyházkerület új püspöke

mogatást és segítséget kevés embertől kapott, mint Somogyi Péter édesapjától, Somogyi Lászlótól, aki első lelkészkerületi vezetője volt. Mint indokolta, azért is esett Somogyi Péterre a választása, mert szeretné, ha hitvallási alapú tisztánlátása, lelkisége hangsúlyosan jelen lenne a kerület vezetésében. Az új püspök kiemelte: Somogyi Péter a Fasorban és korábban, Kecskeméten végzett szolgálata során - a gyülekezetvezetés, a sokféle missziói alkalom, intézményfenntartás és építkezések területén- szerzett tapasztalatával segítheti a kerületi gyülekezeteket. Gyülekezetünk elnök-lelkipásztora a felkérésről, annak elfogadásáról és arról, miként egyeztetni össze új tisztségét itteni szolgálatával, a január végi Istentiszteleten szólt, amelyet az alábbiakban adunk közre.

„Szeretném elmondani a Testvérek számára, hogy ezt a tisztséget nem a magam szíve-vágya szerint vállaltam el, hanem abban a hitben és azzal az alázattal, amiben szeretnék élni és járni Jézus Krisztus követésében, engedelmisséggel. Amikor a felkérést kaptam, időt is kaptam arra,

hogy elcsendesedjek efelett, és Isten vezetését kérem. Isten imádságban erősített meg abban, hogy Ő küld. Sok olyan Ige hangzott el, szólt hozzám a felkérést követő napokban, amelyek bátorítottak, erősítettek a döntés meghozatalában. Megdöbbentő volt, hogy a felkérést követő másnap reggelén a mózesi elhívás Igéje volt a napi bibliaolvasó kalauz szerinti Igénk. „Egy csipkebokor közepéből megszólalt az ÚR és azt mondta: „Most azért

menj! Elküldelek. Mózes a csipkebokor előtt megkérdezte: ki vagyok én, hogy elmenjek. És az ÚR azt mondta: „Bizony, én veled leszek. „Így szólj Izráel fiaihoz: A Vagyok küldött engem hozzátok.” Megdöbbentő volt olvasnom ezt, a nagyon mélyen érintő Igét abban a gyülekezetben, ahol a csipkebokor a pecsétünk, a jelképünk. Ahol hisszük, hogy Isten szeretete szólít meg mindnyájunkat és ahonnan vezet és küld bennünket feladatunkra. Ezzel és sok más Igével is bátorított. Nem idézem fel mindet, hiszen most nem hosszan szeretnék erről beszélni, de mégis megerősíteni a Testvérek szívében azt, hogy egyedül ennek a küldő szónak engedve, sokféle értelemben kérdésekkel és a szívemben kétségekkel is, de Isten bátorításával állok a Testvérek előtt. A következő napon ezt olvastuk Spurgeon áhítatos könyvében, az Ígéretek tárházában: „Menj és a te erőddel szabadítsd meg Izráelt Midján markából.” „Majd én veled leszek.” „Én küldelek téged.” Gedeonnak szólt az ígélet és az áhítat magyarázatában is erről volt szó. Nekem mennem kell, mert Ő küld, nem kell, hogy féljek, mert ő szabadít meg. Milyen meglevenítő érzés az, ha az ember biztosan hallja az ÚR szavát: „Én küldelek téged.”

A küldő szó erősített és erősít

És ezek az ígék megdöbrentő módon újra és újra előkerültek, és azóta is ez a szó, ez a küldő szó erősített és erősít engem.

Velünk, családukkal, gyülekezetünkkel lesz az ÚR, velünk lesz Isten. Nemcsak von, nem csak magához hív, hanem megáldja azt, amiben megbíztunk. Jézus neve Immánuel, azt jelenti, velünk az Isten. Sorolhatnám tovább is... ezek az Ígék erősítettek meg abban, hogy készséget érezzek a szívemben és reménységet arra, hogy ezt a szolgálatot elvállaljam. A készségemről tettem bizonyosságot, és a készség után most az egyházkerületi közgyűlés választása erősített meg abban, hogy ezen az úton járjak és szolgáljam Isten ügyét hat esztendeig vagy addig, amíg Isten engedi.

Szeretném azt is elmondani a Testvéreknek, hogy ezt a szolgálatot, ezt a tisztséget csak olyan lelkész töltheti be, aki a gyülekezetében lelkipásztori szolgálatot végez. Ez a szolgálat a gyülekezetekért végzett szolgálat, ami azt jelenti, hogy az itteni szolgálatom változatlan és abban a feladatban, amivel Isten megbízott, szeretnék helyállni lelkésztársaimmal, szolgatársaimmal egyetértésben, az ő segítségükkel, háttérükkel, támogatásukkal, amit ezúton is köszönök nekik! Ez azt is jelenti, hogy itt, ebben a gyülekezetben, természetesen, reménységünk szerint változatlan marad a szolgálatom. Egy olyan részében fogom végezni új feladatomat, ami e fellet van, ezt kiegészítve. Azt kérem a Testvérektől - s erről a helyről is

nagy hálával köszönöm a visszajelzéseket mindenkinek személyesen -, hogy imádkozzanak értünk, értem és a szolgálatért, ezért a nagyobb feladatért.

Évek óta erősíti Isten a szívünket abban, hogy gyülekezetünknek nagyobb, tágabb hatása, feladata is van, mint a magunk életének a gondozása. Isten most talán ebben is hozott egy ilyen korszakot, egy ilyen időszakot. Én hiszem, hogy Isten adja a küldetést, Ő adja a rávalót, Ő fogja elvégezni és ez csak az Ő ereje által lehetséges. Ebben a hitben tettem most vallomást a Testvérek előtt is és köszönöm, ha így hordoznak továbbra is imádságban. Elsődleges feladatomnak, elsődleges szolgálati helyemnek ugyanúgy gyülekezetünket tekintem és tartom. Ez az én lelki otthonom, ez az én háttér, ez az én bázison. Innen indulok ki, innen végzem majd ezt a szolgálatot jó reménységben. Isten adjon a gyülekezetünknek sok áldást és erőt mindehhez!”

Mi is áldást kérünk Somogyi Péter életére, szolgálatára, az ÚR áldja meg őt, őrizze, oltalmazza, vezesse Szentlelke és Igéje által!



Az új tisztségviselő, köztük Somogyi Péter lelkipásztorunk esküt tesz. „Én hiszem, hogy Isten adja a küldetést.”

ÖTVEN- SZÁZ ÉVENTE TÖRTÉNIK ILYEN CSODA!

Megújul a templomunk!



Hatalmas felújítási, renoválási, újjáépítési munkák kezdődnek idén tavasszal templomunkban és a gyülekezeti házon. Páratlan mértékű – több mint 2 milliárd forint – közigazgatási és állami támogatást kapott

erre gyülekezetünk. Hogy mindannyiunk számára világos legyen: ez az összeg akkora, mintha a gyülekeztünk választói névjegyzékében szereplő minden fasori testvérünk személyenként 3 millió forintot adományozott volna e célra! Megrendítő, hálaadásra sarkalló, ugyanakkor hatalmas felelősség is – fogalmazott Nyikos László építészmérnök, gyülekezetünk építésügyi gondnoka. Isten segítségével úgy próbáljuk majd a kivitelezést megvalósítani, hogy az az Ő dicsőségét, Isten országa épülését szolgálhassa hosszú időn át itt, a Fasorban. „Ennél kevesebbet nem célozhatunk meg!” – emelte ki. „Itt valami hatalmas CSODA történik. Nem sokszor – talán 50 vagy 100 évben egyszer, Isten tudja – jut egy gyülekezet olyan anyagi lehetőségekhez, amilyenhez most mi jutottunk. Olyasmi valósulhat meg, amire önmagunktól még a legmerészebb álmainkban sem gondolhattunk. Mint mondta: „Lássunk túl az átmeneti nehézségeken és elsősorban a végeredményre próbáljunk nézni! És már előre hálás szívvel megköszönni Istennek, amit

kaphatunk Tőle! Erre szeretném hangolni a saját és minden fasori testvérem szívét!”

- Kitől és mekkora támogatást kap a Budapest-Fasori Gyülekezet a templom felújítására?

- Mielőtt erre válaszolnék, néhány dolgot szeretnék előljáróban még elmondani. Az első egyáltalán nem újdonság, hiszen hallhattunk róla sokat, tapasztalhattuk magunk körül. A Fasorban az építési, fejlesztési, felújítási munkák nem most kezdődnek. Az elmúlt évek csodáit a Kollégiumunk fizikai kereteinek teljes megújulásán keresztül élhattuk át – iskola épületünk megvásárlásának lehetőségétől az óvodának a régi Juliannában való felépüléséig, 2019. szeptemberi indulásáig. A gyülekezet vezetése akkor azt értette meg, azt a döntést hozta – és az egészen új dimenziókat jelentő támogatási források is erre nyíltak meg –, hogy első helyen, első renden az óvodai és iskolai oktatásunk, nevelésünk 21. századi szintű működési feltételeit kell biztosítanunk. Ugyanakkor egyre több helyen láttuk, érzékeltek a templom és a gyülekezeti ház tekintetében is a felújítás szükségét, ezért ezzel párhuzamosan keresni kezdtük az itteni munkák megvalósításának lehetőségeit, pályázati támogatások elnyerését – és ez a másik dolog, amit mindenképpen szükséges megemlíteni. Hiszen, a reménység szerint idén és jövőre megvalósuló nagy munkák is egy több éve zajló folyamat betetőzését jelentik majd. Három éve, 2018-ban a Dunamelléki Református Egyházkerület az egyházi közösségek hitéleti, kulturális, oktatási, közösségépítő és felzárkóztató tevékenységével szorosan összefüggő helyiségek felújításának, kiala-

kításának illetve működtetésének támogatására kiírt (EGYH-KCP) pályázat keretében 130 millió forintos támogatást nyújtott gyülekezetünk részére a templom felújítási munkáira. Ezt követően indulhattak meg az előkészítő munkák: rendkívül részletes és szerteágazó felmérési és épületdiagnosztikai vizsgálatokat végeztettünk el. A teljesség igénye nélkül az egyes szerkezetek és anyagok statikai, faanyagvédelmi, faldiagnosztikai, festő-és kőrestaurátori, üvegrestaurátori vizsgálatai és szakértői anyagai készültek el. Végeztek talajmechanikai, érintésvédelmi és villámvédelmi vizsgálatot, a főhomlokzat Zsolnay-kerámiáinak vizsgálatát, de még a tetőfedés anyagának azbeszttartalmáról is kértünk és kaptunk adatokat. A teljes épületgyűttes felmérési tervei és a szakértői anyagok birtokában az építész tervezői munkarészek is folyamatosan bővültek: a programterv a főbb irányok és műszaki tartalom meghatározására, az örökségvédelmi engedélyezési (illetve bejelentési) dokumentációk, és az egyes felújítási munkarészek kiviteli tervei is. Több olyan részterülete van már a kivitelezésnek, ahol a munkák már befejeződtek vagy befejezési szakaszukban vannak. Ezek közül a leglátványosabb a templom karzatszínti, Róth Miksa üvegművész műhelyében készült íves festett üveglakainak a szerkezeti megerősítése és restaurálása, de elkészülhettek a bejárat feletti terasz állagmegóvási, vízszigetelési munkái, a templom elektromos felújításának első ütemeként a bekötések, mérők újrakészítése, és a kolumbárium további egy helyiséggel történő bővítése.

Olyan léptékű összegek, amelyekről álmodni sem mertünk

Az előkészítés során elvégzett széleskörű feltárási, diagnosztikai szakvélemények alapján egyértelművé vált, hogy a felújítási

munkáknak már az I. ütemű megvalósításához további pénzügyi források szükségesek. Tudtuk azt, hogy e költség fedezetének előteremtésére gyülekezetünk önerőből képtelen, ezért kérelemmel fordultunk Magyarország Kormányához, ismervé annak az egyházak felé való jóindulatát és támogató hozzáállását. Ennek nyomán gyülekezetünk egy 2019. áprilisi kormányhatározat értelmében további 600 millió forint támogatásban részesült. A mostani látásunk szerinti teljes felújítási program kivitelezésére, a templom és gyülekezeti ház szükséges munkálataira a Magyar Kormány 2020 decemberében több más református közösség és intézmény mellett a mi gyülekezetünk újabb, nagyon jelentős támogatásáról döntött: 1.347.339.000 forintot kaptunk meg még 2020. legvégén a Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt.-n keresztül.

Olyan mértékűek és olyan léptékűek ezek az összegek, amelyekről álmodni sem mertünk volna, amelyek nagyságrendjébe belegondolni is megrendítő, hát még a vele járó felelősség súlya alá beállni!

Gondolkodtam, hogy érzékeltethetném, mit is jelentenek ezek a számok. A teljes támogatási összeget – 2.077.339.000 Ft-ot – elosztottam a választói névjegyzékünk szerinti számmal – és én magam is megdöbbentem azon, amit kiírt a számológép: fejenként több, mint hárommillió forint, amit összességében az elmúlt évek során kaphattunk. Gondoljanak ebbe bele a Testvérek! Akár személyenként vagy egy családra vonatkoztatva...

Nagyon nagy köszönettel tartozunk a támogatóinknak és hálával borulunk a mi Urunk elé, aki mindezt lehetővé tette. Ebben a tekintetben is szeretnénk jó és hű sáfárai lenni a ránk bízottaknak! Nem pusztán elásni, bár a meglévő értékeink megőrzése ebben az esetben talán több ennél, hanem hosszú távon kamatoztatni: lelkiekben, misszióban, új terekben is.

- Milyen volumenű ez a rekonstrukció? Ha azt az időt vesszük alapul, amióta templomunkat felszentelték, hány alkalommal került sor ilyen jellegű rekonstrukcióra?

- Ezt a választ is hadd kezdjem egy kicsit más távlatból! Talán a legtöbben tisztában vagyunk vele és láthatjuk, érzékelhetjük is minden alkalommal, amikor itt vagyunk a templomban, de nem árt újra és újra tudatosítani a magunk számára is, hogy mekkora kincs az, ami itt az épített örökségünkben is ránk bízott. A Fasori református templom és parókia a 20. század magyar templomépítészetének egyik csúcspontja, építésének, Árkay Aladárnak életműve talán legkiemelkedőbb alkotása, tömegformálásában, részletképzéseiben és anyaghasználatában is kiemelkedően jelentős, műemléki és kulturális értéket képvisel. Rendkívül magas építészeti minőségében hordozza a századelőn megformált nemzeti-szecessziós stílusjegyeket, és nem utolsó sorban ma is Budapest egyik legnagyobb református gyülekezetének otthona, Isten háza.

Templomunk 108 éve készült el. Az azóta eltelt időszakban összesen egyszer került sor átfogó felújítási munkák elvégzésére: a templombelső restaurálására 1981-ben, a külső homlokzat rendbetételére a nyolcvanas évek végén, illetve 1991-92-ben került sor. Azt lehet mondani, hogy mind általános építészeti felújítási, mind restaurátori munkák tekintetében nagyon sok mindent elvégeztek akkor.

A munkák nagyságrendje hasonló a 40 évvel ezelőttihez

A most tervezett munkák nagyságrendje hasonló vagy akár még nagyobb is a 30-40 évvel ezelőttiéknél. Csak nagyon összefoglalóan a következő feladatok állnak előttünk:

- Harangtorony felújítási munkái: harangszintű vasbeton földem megerősítése, harangtéri acél lamellázat cseréje, harangtér felújítása, körüljáró felújítása.

- Templom és gyülekezeti ház tetőszerkezetének felújítása, héjazatszere: tetőszerkezet javítása, megerősítése; meglévő palafedés bontása és veszélytelenítése; új tetőhéjazat (szálcement pala) készítése; toronysisakok fedésének cseréje; tetőablakok felújítása; tetőszintű bádigos szerkezetek felújítása, cseréje.

- Templom padlástéri hőszigetelés cseréje ill. kiegészítése.

- Templom és gyülekezeti ház homlokzatfelújítási munkái: teljes homlokzati vakolat cseréje; homlokzati vakolatdíszek restaurálása ill. rekonstrukciója; bádigos szerkezetek felújítása, cseréje; gyülekezeti ház nyílászáróinak felújítása vagy cseréje; kőrestaurátori munkák (a tornyok, a homlokzat és az utcai kerítés homokkő elemeinek átfogó restaurálási munkái); a főbejárat fölötti Zsolnay kerámiadíszek felújítása, restaurálása.

- Templom és gyülekezeti ház épületen kívüli szennyvíz- és csapadékvíz elvezető hálózatának cseréje.

- Felszíni csapadékvizek kezelése (lejtésvizszonnyok rendezése, térburkolatok, kertépítészet).

- Gyülekezeti ház utólagos vízszigetelési munkái.

- Templom padló rétegrend felújítása (vízszigetelés, hőszigetelés, padlófűtés, burkolat részleges cseréje).

- Templom átfogó belső felújítása (burkolatok, fal- és díszítőfestések, padok). Templom épületgépészeti felújítása. Templom belső átfogó elektromos felújítása, világítótestek felújítása. Templomtér hangosításának korszerűsítése. Úr asztala és szószék felújítása.

- Gyülekezeti ház tetőterének hasznosítása, gyülekezeti terem fölötti szárny tetőterének beépítése lakás részére.

- Gyülekezeti ház hivatali rész, gyülekezeti terem, vizesblokkok, teakonyha átalakítása és felújítása.

- *Miért szükséges, hogy felújítsák az épületet, hiszen kívülről nézve, pláne belülről szemlélve, ma is gyönyörű?*

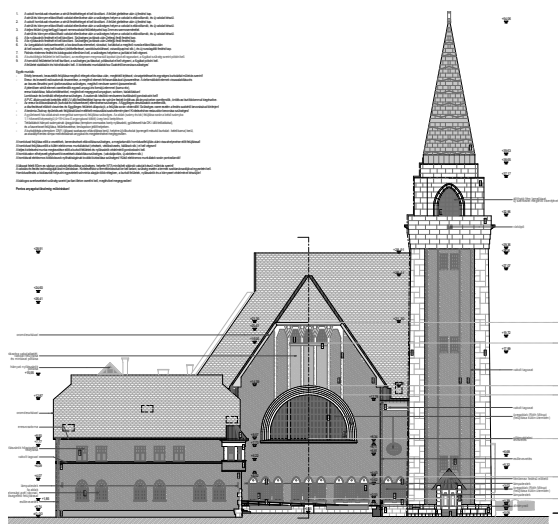
- Kívülről nézve valóban gyönyörűnek tűnik és összességében az is, de ha közelebből megvizsgáljuk az épületegyüttest vagy annak egyes szerkezeti részeit, akkor műszaki hibákkal, károsodásokkal, sőt akár balesetveszélyesnek is mondható állapotokkal találkozunk. Ezek közül csak néhányat említek. A templom és a gyülekezeti ház fedése a legutolsó nagy felújításkor általánosan alkalmazott ún. műemléki pala- fedéssel készült. Ezzel több baj is van: egyrészt az idők során sok elem eltört, ezek pótlása nagyon nehezen és további kockázatokat hordozóan oldható csak meg, a nem cserélt elemek esetében pedig csak idő kérdése a károsodás; másrészt ilyen elemek már nem is állnak rendelkezésre. A faanyagvédelmi és tartószerkezeti szakvélemények tanúsága szerint a tetőszerkezet is javításra, kiegészítésre, megerősítésre szorul, egyes faelemeket cserélni vagy pótolni kell – mind a templom és a parókia, mind a harangtorony esetében. Szintén a statikai vizsgálat világított rá arra, hogy a harangszinti földem – elsősorban a harangok mozgása miatti dinamikus terhelés miatt – megerősítésre szorul. A homlokzati homokkő elemek és főbejárat feletti Zsolnay-kerámiák az időjárás, a víz szerkezetekbe jutása és a légszennyezettség hatásai miatt rendkívül rossz állapotúak – a restaurálásuk, javításuk, pótlásuk feltétlenül indokolt a további, még jelentősebb károsodások megelőzése érdekében. Vannak olyan jelek, amik „laikus szemmel” is észrevehetőek: például, ha felnézünk Laky Adolf szobra mellől a templom falára, látszik, hogy több helyen vakolatdarabok hiányoznak már. Ez nemcsak esztétikai probléma, de adott esetben balesetveszélyes is lehet. Vagy biztosan mindenki tapasztalta már a templomtér egyes részein a padlóburkolat megsüllyedését vagy éppen felpúposodását. Ezek is

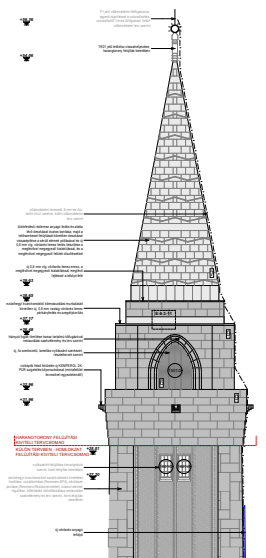
a mindennapi használatot befolyásoló vagy veszélyeztető állapotok, amelyek beavatkozás nélkül tovább romlanának. És akkor még nem beszéltünk a falakban vagy a föld alatt lévő elektromos és gépészeti vezetékek állapotáról! Hosszan-hosszan tudnám még sorolni...

Nem fogjuk nem észrevenni

- *Hogyan zajlik majd a felújítás? Felállványozzák az épületet? S hogyan halad a munka ebben az évben? Tudjuk-e a templom belső terét használni, Istentiszteleteket tartani?*

- Talán ez érdekel a legtöbbeket, hiszen ez megy a „bőrünkre” és mégis talán ez a legnehezebben megválaszolható kérdés. Inkább úgy fogalmaznék: akkora építkezés lesz, hogy nem fogjuk nem észrevenni! A felújítás a gyülekezeti helyiségeink, élettereink gyakorlatilag minden területét érinteni fogják. A pontos ütemezésről és az egyes munkafázisok konkrét megvalósítási módjairól pontosabb képünk akkor lesz, ha az első vállalkozói ajánlatok beérkeznek és velük az egyeztető tárgyalásokat lefolytattuk. (Mire ez a Harangszó szám megjelenik, az első ütem tekintetében ezen, már reménység szerint, túl leszünk). A tető és a homlokzatfelújítási munkák során az épületet biztosan körben felállványozzák, ugyanakkor





a templomba és a hivatalba történő bejárást folyamatosan biztosítani fogják, ez előzetesen megfogalmazott elvárásunk is a kivitelező felé. Igen, biztos, hogy lesz olyan átmeneti

a műszaki megoldások megvitatásán túl minden olyan kérdésre kitérünk, ami a gyülekezet életét, működését befolyásolhatja.

Türelem, együttműködés, alkalmazkodás

A tereink használhatóságát nem is annyira ennek a kivitelezési „csomagnak” a munkáriszei fogják meghatározni (bár a Pataki lelkészcsaládnak már most ki kellett költöznie a második emeleti lakásukból, hogy az ottani munkálatok majd végezhetőek legyenek), hanem a belső felújításhoz kapcsolódóak. Terveink szerint többek között a teljes templomtér padozatát kicseréljük, egy új padlószerkezet készül – ez biztosan azt fogja jelenteni, hogy a földszint (vagy annak egy része) átmenetileg nem lesz használható. Ugyanígy a gyülekezeti ház belső átalakítása és felújítása során számolni kell azzal, hogy egy időre a hivatalnak más helyiségbe kell költöznie. Ezek a munkák egy következő ütemben kezdődnek, de mivel erre vonatkozóan jelenleg még az előkészítés és tervezés szakaszában vagyunk, ennél sokkal pontosabbat most nem tudok mondani. A kivitelezés ütemezésénél arra szeretnénk törekedni, hogy mindig legyen olyan része az épületegyüttesünknek, ahol viszonylagos nyugalom van, ahol tudunk „élni”, istentiszteletet tartani, együtt lenni, ügyeinket intézni. Ez nagyon nem lesz egyszerű, ahogy manapság mondani szokták: bőven ki kell hogy mozduljunk a komfortzónánkból! A türelmen, az együttműködésen és az alkalmazkodáson kívül rengeteg ötletre, leleményességre is szükségünk lesz, hogy az éppen adott helyzeteket hogyan tudjuk megoldani. Hála Istennek, azért vannak tereink kint és bent is, van gyülekezeti termünk, van óvodánk és iskolánk, tornatermeink, udvaraink, amik mind segíthetnek minket ebben az átmeneti időszakban.

Ezen túl pedig arra szeretném tenni a hangsúlyt, hogy itt valami hatalmas CSODA törté-

időszak, amikor a templomot vagy a gyülekezeti házat részben vagy egészben nem tudjuk használni, de semmi esetre sem úgy, ahogy azt megszoktuk. Nagyon sok türelemre és elfogadásra van szükség ahhoz, hogy ezeket a hónapokat átvészeljük. A konkrétumokról folyamatosan szeretnénk tájékoztatni a gyülekezetet írásban és szóban is. Amit most látunk: reménység szerint áprilisban elkezdődik a tető- és a homlokzatfelújítási munka. Ekkor már várhatóan körbeállványozzák az épületet, ami több hónapon keresztül itt is marad. Ezek a munkák a tetőtérbeépítéssel együtt 2021. decemberig, 2022. januárig tartanak. A szomszédos telek (volt BM kórház) területének egy részét a tulajdonos a kivitelezés időszakára felvonulási-közlekedési terület céljára a rendelkezésünkre bocsátja, ez valamennyit könnyít az itteni szorultságunkon. Reménységünk szerint a kivitelezés dandárja a nyári hónapokra fog esni, a kivitelezőnek is az a jó, ha megfelelő időjárási körülmények között, gyorsan tud haladni a feladataival. A legalább hetente tartandó kooperációk során

nik. Nem sokszor – talán 50 vagy 100 évben egyszer, Isten tudja – jut egy gyülekezet olyan anyagi lehetőségekhez, amilyenhez most mi jutottunk. Olyasmi valósulhat meg, amire önmagunktól még a legmerészebb álmainkban sem gondolhattunk volna. Akkora léptékű ez a támogatás, olyan nagyságú az a pénzügyi forrás, ami a rendelkezésünkre áll, hogy nemcsak lehetőségünk, de korszakos felelősségünk is, hogy úgy gondoljuk ezt át tervezői oldalról is és Isten segítségével úgy próbáljuk majd a kivitelezést megvalósítani, hogy az az Ő dicsőségét, Isten országa épülését szolgálhassa hosszú időn át itt a Fasorban – ennél kevesebbet nem célozhatunk meg! Másrészt lássunk túl az átmeneti nehézségeken és a végeredményre próbáljunk nézni elsősorban, és már előre hálás szívvel megköszönni Istennek, amit kaphat(t)unk Tőle! Erre szeretném hangolni a saját és minden fasori testvérem szívét!

- Mikor fejeződik be?

- Egyelőre a most szerződéskötés előtt álló kivitelezési ütemről tudunk pontosabban: a tetőfelújítás, a tetőtérbeépítés és a homlokzatfelújítás reménység szerint 2022 januárjára fejeződik be. A belső átalakítási és felújítási munkáknak még a kezdési időpontját sem tudjuk, de jó reménységgel abban vagyunk, hogy a teljes beruházás 2022. második felére megvalósulhat.

- Hogyan fog kinézni a kívül-belül felújított templom, kap-e új színt, vagy az a cél, hogy eredeti pompájában ragyogjon újra, ahogyan annakidején a tervezője megálmodta, s a kivitelezői megépítették?

- A templom esetében a külső megjelenés lesz szembeötlő a változás. A templomhajó és a gyülekezeti ház új fedése az eredetileg meglévő (és a 80-as évekig a tetőn lévő) cse-répfedés pirosas, terrakottás színvilágához fog

közelebb állni, mint a mi szemünk által már megszokott barna műpalához. A tornyok új vörösréz fedése egészen a szép bepatinázódásáig az első években szokatlanul fényesen fog csillogni. Egyébként minden más csak tisztább, frissebb, szebb lesz – olyan, mint újkorában! A belsőben sem lesznek radikális változások, a meglévő, gyönyörű részletekkel teli enteriőr fog olyan módon megújulni, hogy közben „élhetőségében”, korszerűségében (a hőszigetelt padló, a megújuló fűtés, a 21. századi világítás- és hangtechnika révén) egy mainál még szerethetőbb és jobban „működő” térben lehetünk együtt vasárnapról vasárnapra. A gyülekezeti ház belső átalakításának, felújításának tervezési programja még formálódóban van, de egy következő alkalommal majd arról is szívesen beszámolok. És még egy gondolat: azt soha ne felejtjük el, hogy bármilyen szép is a templomunk, mindez csak „keret”, bármi valóság is meg a falakban, az épületben, mindennek egyedül azt a célt kell szolgálnia, hogy itt Isten országa épüljön – élő kövekből!

Cseke Hajnalka



MÁSOK JAVÁRA ÉLNI: SZENT KÜLDETÉS

ÉPÍTS! - Gondolatok hitmélyítő hetünkről

Mi a feladata a mai gyülekezetnek?

Úgy is kérdezhetnénk, mi a feladata a mindenkori gyülekezetnek, mert bár a kereszténység kétezer éve alatt a világ sokat változott, csak a kihívások lettek másak, a feladat ugyanaz: Építeni Isten országát, továbbadni az örömhírt, hogy Isten lehajolt a bűnös emberért, Krisztus halálában és feltámadásában van a megváltás ereje, az üdvösség útja. A feladattól jól teljesítő gyülekezet ezt sugározta ki a pogány világba Pál apostol missziói idején, és ezt kell sugároznia ma is.

A hitmélyítő hetünk egyszavas, felhívó címe: ÉPÍTS! Az igealak nem véletlen. Testvérem, neked, nekem, nekünk szól, személyesen. Mert a gyülekezet mi vagyunk, mindnyájan, kivétel nélkül, nemcsak a szolgálók és a lelkipásztorok. Rád is szükség van Isten országa építésében. Nem lehetsz csupán passzív szemlélője, hallgatója az igehirdetésnek, „nézője” a gyülekezet életének. Személyes felelősséged van a gyülekezet közösségében, a családotban, a lakókörzetekben, a munkahelyeden, az iskolában, a barátaid, az ismerőseid között. Isten számít rád a Szentlélek ereje által élő gyülekezetben, az üdvösséget nyert emberek közösségében. Nem tagadjuk, ma különösen sok, és nem is könnyű feladatunk van az egyre pogányabb világban.

A helyreállítás, a kiigazítás, az építés újra gondolása mindenkor szükséges

A Faszor ezekben a nehéz időkben jól teljesít. Külsőleg is gyarapodik, szépül. Folyamatban van egy nagyléptékű templomfelújítás. És ha azt vesszük, hogyan sikerült megoldani

az igei alkalmakat a vírus szorításában, hálát adhatunk Istennek, még bővültek is a lehetőségeink. Csak a hitmélyítő hét alkalmait nézve, minden eddiginél több lehetőségünk volt a részvételre, a bekapcsolódásra: Ott lehettünk hétfőtől péntekig a templomban, nézhettük, hallhattuk otthonról élő közvetítésben, ezt felvételtől később is visszanezethetjük, valamint meghallgathatjuk hangfelvételen, és aki igényli, annak kis füzet formájában is elérhető. Hátra dőlhetünk? Ilyen technika még sohasem építette a gyülekezetet. Mégis jókor jön az apostol figyelmeztetése a maga idejében jól teljesítő thesszalóniki gyülekezet példájával: a helyreállítás, a kiigazítás, az építés újra gondolása mindenkor szükséges.

Vegyük úgy, nálunk is aktuális ez a munka, ideje van a lelki újjáépítésnek! A hét folyamán a Thesszalónika belső gyülekezetnek írt első levél 5. fejezete alapján tehát aktuális feladatokat fogalmazott meg elnök-lelkipásztorunk, Somogyi Péter. A napok sorrendjében emeljük ki a főbb gondolatokat:

„...intsétek a tétlenkedőket...”

A vírus támadásában mai világunkban sok a leépülés, sok a gonosz szándékú rombolás. Össze kell zárni sorainkat! Közöttünk ne legyenek tétlenkedők! A sötét erők támadása napirenden van, tehát ellent kell állnunk, Krisztus katonáiként vállalnunk kell a harcot. Vigasztaljuk egymást, építse, segítse egyik testvér a másikat! Fogadjuk el a segítséget, az intést, fogjunk össze! Ne csüggedjünk, álljunk szembe a rombolás erőivel! Mi a rendetlenséggel szemben az isteni rendet képviseljük.

„Emeljük Jézushoz szemünk, jön már királyi győztesünk...”

„...biztassátok a bátortalanokat...”

A bátortalanok különös csoport a gyülekezetben. Jószerzők vitathatatlan, de kislelkűek, kishitűek, csüggedésre hajlamosak. Ők a világban is gyengének, alkalmatlannak érzik magukat, mert a farkastörvények leírják őket. Isten országában velük szemben kiemelt felelőssége van az erősebbeknek. Hozzájuk igazi krisztusi lelkülettel, még több szeretettel kell fordulni! Nekik van a legnagyobb szükségük a közösségre. A Lélek által ők is meggyőzhetők, alkalmasak a képességüknek, a lelkialkatuknak megfelelő feladatra. Személyes önvizsgálat is szükséges: fel kell mérnem a kapcsolataimat a gyülekezetben. Bátorítsuk őket! Biztassuk egymást, ne adjuk fel, és csodákat fogunk megtapasztalni.

„...karoljátok fel az erőtlenekeket...”

Akit Isten szeret, az is lehet erőtlen, az is lehet beteg. Isten Jézusban melléjük állt, értük jött el a világba, odahajolt hozzájuk irgalmas szeretettel. Akkor követjük híven Jézust, ha felkaroljuk az erőtlenekeket. Ne feledjük: mások javára élni szent küldetés. Krisztusban egyik vagyunk: Ő értünk, értük, mindnyájunk bűneiért halt meg, és mindnyájunk reménységére támadt fel. Nézz magadba! Te hogyan szabadultál meg? Emlékezz rá – tedd te is másokkal! Vidd Jézushoz az erőtlent, imádkozz érte, vele! Ha erőtlen vagy, kérj segítséget! Ha erős, adj segítséget! Elhívásunk van rá, így építsük a gyülekezetet.

„...legyetek türelmesek mindenkihez...”

A türelem a Szentlélek gyümölcse. A hosszútűrés kincsét Istentől kapjuk, Ő érleli bennünk. Két „tengelye” van. Az egyik, hogy tudjunk várni.

Az építés ideje mindig hosszabb, sok fázisa van, egybeépülnek a feladatok. Mindennek rendelt ideje van. A másik, hogy a türelem erőpróba is. El kell hordozni a terheket. Igaz ez a lelki építésben és a gyakorlati feladatokban is. Emberi természetünk szerint alapvetően türelmetlenek vagyunk. Mai rohanó világunk behajszolja az embereket. Lássuk világosan: a hajcsár, az elégedetlenség kiváltója maga a gonosz. Ő látzólag többre, jobbra sarkall, de célja az ember elveszejtése, az örök halálba juttatása. Ne siess! Az Isten adta tempóban haladj végig az életeden!

„...törekedjetez mindenkor a jóra...”

Építőmunkánknak szabályai vannak, ezeket tudatosan kell figyelembe venni. A legszentebb gyülekezetben is jelen van a rossz. Bármikor jelentkezhet ó-emberünk, a legkiválóbbak sem kivételek. Számolnunk kell a rosszal, és törekedni a jóra. Önmagunkban tehetetlenek lennénk a rossz ellenében, de Isten jóra vezérelhet minket. Jó csak felülről jöhet, onnan kérjük. A legfőbb szabály: Senki sem fizessen a rosszért rosszal! Imádkozzunk, hogy Krisztus természete, személyválogatás nélküli szeretete, irgalmassága növekedjék bennünk. A jó munkálásával építünk gyülekezetet, azzal adunk jelt a világban, hogy mit jelent keresztyénnek lenni. Ez a megbízatásunk, ez a feladatunk.

Egész hetünk Isten tervében tett lépéseinkről szól: Jézushoz menni, Jézushoz vinni másokat is. Időt, erőt Őbenne kapunk. Hitben, kegyelemben, lelki ajándékokban lesz részünk. Kiválasztottak vagyunk, Isten munkatársai. Az építésben kivitelezők.

Isten dicsőségére épüljön ez a gyülekezet! Épüljön szép renddel a **kőből való és a lelki templom!**

Széplaki György

„ISTEN AJÁNDÉKAI VAGYUNK EGYMÁSNAK”

A „Házasság hete” idei arcai: Pálúr János és felesége, Kornélia

Nagy örömünk, hogy a Házasság hete nagykövetei - ebben az évben - gyülekezetünk tagjai: Pálúr János, Liszt Ferenc-díjas orgonaművész, a Zeneakadémia tanára, templomunk orgonistája és felesége Pálúr Kornélia, a Julianna Református Általános Iskola igazgatóhelyettese voltak, akik tavasszal ünneplik harmincadik házassági évfordulójukat. Mintegy negyven televíziós, rádiós, internetes és írott magazin interjút adtak, amelyekben közös életükről vallottak. Ám mindeközben is legfőképpen hitükről, Isten iránti szeretetükről tettek tanúbizonyságot.

Jó házasság önmagában nincs. A házasság olyan, mint a kert, naponta ápolni, gondozni kell. Nem mindegy azonban, hogy milyen módon és ki gondozza. Jánosnak és Kornéliának nem volt olyan megszólalásuk, amelyben ne arra helyezték volna a hangsúlyt, hogy csak Isten, Jézus Krisztus tudja ápolni, gondozni, „korai és kései esővel öntözni” a házasságot. Ő adja a megtartatást, mint ahogyan ő tartja meg a férfit és a nőt iránta és egymás iránti hűségben is. Ő ad növekedést, áldást.

„Keressétek először Istennek országát és az Ő igazságát, és ráadásul minden megadatik Néktek” - idézték a Bibliából a parancsot, amit magukra nézve igyekeztek mindig megtartani. Örömmel sorolták, hogy Isten mennyi mindenel ajándékozta meg őket „ráadásként.” Már egymást is ajándékba kapták, mint ahogy azt az Istenben hívó, szerető családi közösséget is, amelybe születtek, s négy gyermeküket, akikkel megáldotta őket az ÚR. Alábbiakban az elmúlt hetekben megjelent interjúikból idézzük legemlékezetesebb „vallomásaikat”.

Szeretettel javasoljuk, hogy az interneten fellelhető youtube videóikat is nézzék meg! Isten különleges ajándéka volt az idei „Házasság hetének” ugyanis az, hogy a járványveszély miatt sokkal kevesebb személyes találkozási került sor, ám éppen emiatt a programok, s az ott elhangzottak felkerültek az internetre, így a korábbiaknál szélesebb nyilvánossághoz jutottak el. Visszakereshetők, újra és újra meghallgathatók, megnézhetők. Legyenek mindannyiunk épülésére! Soli Deo Gloria!

„Szüleink hite igazgyönggyé vált”

Kornélia a Házasság hete nyitó rendezvényén, a pápai református templomban mondta: „Mindketten szüleink hitét látva töltöttük gyermekeinket, amit már önmagában kimondhatatlan ajándéknak tartunk. Szüleink hite felnőtt korunkra igazgyönggyé vált számunkra, ahogyan sorra átéljük azokat az élethelyzeteket, amelyekben szüleink is jártak. Egyre jobb példa, ahogyan ők élték az életüket. János szülei már nincsenek közöttünk, ám szüleink hite mégis erőteljesen világít minden emlék mögül. Csodálatos volt látnom, hogy gyermekeink milyen rajongással vették körül a nagyszüleiket. Mindannyiunk életében eljön az a pillanat, amikor eldöntjük, mit kezdünk a hitben előttünk járók jó példájával. Naponta szembe kell néznünk azzal az erővel, ami mindent megtámad, ami szent, azt, ami Istentől származik. S a házasság pontosan ilyen. Isten szerezte azzal a céllal, hogy kapjunk valamilyen előírt Mennysországból. Olyan üzenettel érkezünk Pápára, amit mindenki megerősíthet, aki kipróbálta a Biblia legfőbb igazságát: „Ke-

ressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadtnak néktek.” A hithez bátorság kell, amit a mi történetünk igazol. János és én első egyetemi éveink alatt engedtünk annak a belső vágnak, hogy keressük a hozzánk hasonló keresztény egyetemisták közösségét, s valóban egy keresztény táborban láttuk meg egymást. Isten ráadást adott mindkettőnknek, hiszen itt találkoztunk először, ajándékba kaptuk már azt is, hogy 19- 20 évesen így gondolkoztunk és egymást is ajándékba kaptuk. Sokszor még a hívőket is megkísérti az a gondolat, hogy Isten áldása anyagi javakban mérhető. Azt kívánom mindenkinek, hogy élje át, milyen hinni Istennek és utána megtapasztalni azt, hogy a legbátortalanabb hitnek is minden képzeletünket felülmúló jutalma van.”

János: „Házasságunk lényegét úgy fogalmazom meg: Isten ajándékai vagyunk egymás számára és abban segítsük egymást, hogy el ne vesztegezzük azokat a további ajándékokat, amelyeket Isten ráadásként ad számunkra. Minden férj maradjon hűséges Istenhez és házassági hűségéhez, ne bízsa azt a véletlenre! Isten országában a hitet és a hűséget az élet koronájával jutalmazza.”

Ezerszer is igen!

(Reformátusok Lapja)

János: „Azt gondoltuk, hogy nem csak egyszer szeretnénk igent mondani egymásnak, ez nagyon fontos eleme annak, hogy együtt maradjunk, és boldogságban legyünk. A mottó

nyomatékát az ezres szám adja, bár, ha harminc éve mindennap igent mondtunk egymásra, akkor már túlhaladtuk a tízezret is. Ez a mondat azt is kifejezi, hogy az életben, nem csupán egymásra kell igent mondani, hanem Istenre is.

Kornélia: Valóban, minden nap döntéseket kell hoznunk és az igen nem mindig szavakban nyilvánul meg. Abban is megjelenhet, hogy miként oldunk meg konfliktusokat, hogyan bocsátunk meg egymásnak, és hogyan kezdünk újat.”

János: Mára érezzük annak a jó ízét, hogy mind a két oldalon abszolút hiteles mintákat láttunk szüleinktől. Valóban Isten országát keresték, Isten vezetésére mondtak igent. Nem az a kérdés, hogy hibátlanul éltek-e a házasságukban, hanem hogy hitelesen. Ez pedig így volt, olyannyira, hogy már a gyerekeink is veszik át azokat a példákat, amelyek egyenes ágon jönnek a nagyszüleiktől. Ez számunkra óriási öröm.

Kornélia: Édesanyámnak nyolc testvére volt, így sok házasságot láttunk magunk körül a családban. Ha csak az arányokat nézem, az ő családjaikban a férjek és feleségek szinte mindenhol kitartottak egymás mellett. Ez nem azt jelentette, hogy nem voltak problémáik. A mi gyerekeink is láthatják, hogy akár naponta adódhatnak nehézségeink. Van úgy, hogy összeveszünk, hogy olyat mondunk – akár öelőttük is –, amit utána megbánunk. De azt is láthatják, hogy megvan bennünk a vágy: szeretnénk kitartani egymás mellett, és szeretnénk



A Pálér család – Kornélia és a Pálér lányok: Julesi, Judit és Johanna



János és Jonathán

újat kezdeni akár azon a napon. Ha egy kapcsolatban vannak nehézségek vagy konfliktusok, az nem azt jelenti, hogy a házasságnak vége vagy hogy rossz az a házasság. Nem vagyunk büszkéek a nehezebb napokra, de talán nem baj, hogy ezt látták a gyerekeink is, mert emellett azt is észrevehették, hogy sosem jutottunk el gondolatban odáig, hogy nincs folytatás.

János: Van egy Isten-ellenes erő, amely kimondottan a házasságokat akarja tönkretenni, hiszen a teremő Istennek ez az egyik legszebb ajándéka itt a földön. Ha nem vagyunk éberek, beleesünk a csapdába, és azt hisszük, hogy a másik az ellenség, miközben sokkal nagyobb ellenség támad együttesen bennünket.

Fasori gyülekezetünkrol: „Lelki biztonságot és támaszt ad egy ilyen közösség”

János: Az indulásunknál bölcsességre volt szükségünk, hogy eldöntsük, hova tartozzunk, hiszen mindketten más gyülekezetből, sőt, más felekezetből jöttünk. Ez a tény a házasságunk szépségéhez és érdekességéhez járul hozzá. Én kifejezetten élveztem, hogy Kornélia baptista. Óriási, kiegyenesítésre váró kérdőjel volt előttem a pályakezdesemkor: mit kezdjek azzal, hogy orgonista leszek? Bár egy orgonistának elsősorban hangszerre van szüksége, nem gyülekezetre, határozottan éreztem, hogy ez utóbbi a közös életünk alapköve, közege. Végül az isteni időzítés segített. Életünk egyik csúcspontja volt az az egy év, amelyet Párizsban töltöttünk, amikor a pályám szempontjából fontos tanulmányokat végeztem. Onnan haza térve kaptam a meghívást a Fasorból. A gyülekezetben aztán sosem különleges elemként voltunk jelen. Az új orgona játszóasztalai közül például a lentinél szeretek játszani, ahol közösségben lehetek az istentisztelet résztvevőivel. A zenei élet vezetése mellett részt veszünk a házaspárok között végzett szolgálatban is, és a közösség más szegmenseiben is.

Kornélia: Amikor összeházasodtunk, közös döntést hoztunk arról, hogy melyik gyülekezetbe járjunk, hiszen azt szerettük volna, hogy a gyerekeink egy bizonyos közösségben nőjenek fel. Elsősorban olyan helyet kerestünk, ahol az igei üzenetet vasárnapról vasárnapra megkapjuk. Párizsban például olyan gyülekezetbe jártunk, ahol emellett, hogy igazán kedvesek voltak hozzánk, a neves építőtől származó, bár nem túl nagy orgonán János végre hétről hétre gyakorolhatta hivatását. Végül hazakerülve hívtak minket a Fasorba, ahol húsz évvel később meg is épült az új orgona. Sok barátra találtunk itt, akikkel lelki-gondozói és más beszélgetéseken, házi csoportok alkalmain is találkozunk. Hogyha problémánk van, mindig van hova menni. Lelki biztonságot és támaszt ad egy ilyen közösség.”

Isten eljuttat a célba

(Parókia portál)

Kornélia: „Az Igének mindketten egyformán adunk tekintélyt az életünkben. Ezt a gyermekeink is látták, látják, akikkel János kezdeményezésére picikoruk óta mindennap olvasnak a Szentírásból, és mi ketten is szakítunk erre időt házaspárként. Ez János szívbéli döntése volt, amit, ha én nem értem rá, ő akkor is végig vitt, és jó beszélgetések alakultak ki ebből a gyerekekkel is.

János: „Mi úgy éljük az életünket, hogy tudjuk, Isten eljuttat bennünket a célba. Ám ahogy telnek az évek, a kételkedés elkezd ki-rágni a gondolatainkat, hogy vajon tényleg így lesz vagy mindez csak tévhit volt a részünkről. A hibáim egy részét akkor követtem el, amikor ott motoszkált bennem, hogy vajon lesz-e ebből valami anélkül is, hogy én most bedobnám magam vagy a nagy felelősség-tudattal közreműködnék. Jó hír, hogy Isten ennek ellenére is megtart bennünket, megteszi az ő részét, nekünk pedig csak abban kell támogatnunk egymást, hogy ezt mindketten el merjük hinni.”

BÍZZUK AZ ÚRRA A DOLGOKAT!

Megtanultuk, hogy nem a mi kezünkben van

Egy fiatal fasori házaspárral beszélgettem, Biró-Pentaller Annával és Biró Gáborral, akik a 6 éves Barnabás, a 3 éves Áron és a 6 hónapos Hanga szülei. Szívből fakadó mosolyuk és élő reménységük az online interjú alatt a képernyőn keresztül is jól látható volt.

- Hogyan érintett titeket a járványhelyzet, miben változott az életetek? Kisgyerekekkel milyen átélni ezt?

- Gábor: Nekem nem jelentett nagyon nagy változást, mivel gyógyszerértárban dolgozom, ahol nem volt leállás. Ezért hálásak is vagyunk, hogy a megélhetésünk nem került veszélybe a járvány miatt. Mivel elég introvertált vagyok, és egész nap a betegekkel foglalkozom, nekem nem okozott nagy nehézséget, hogy a munkaidőn kívül most távolságot kell tartani.

- Anna: A tavalyi tavaszi leállást a lehetőségekhez képest pozitívan éltük meg. Nagyon sok bizonytalanság volt az életünkben, hiszen kilátásba került, hogy az albérletünkől el kell költöznünk, de a járványhelyzet miatt lakást keresni sem tudtunk. Közben már várandós voltam, tanítottam és ehhez jött hozzá a tavaszi karantén. Mindketten olyan típusú emberek vagyunk, akik szeretnek mindent előre eltervezni, pontosan átlátni és kézben tartani a dolgokat. Mindkettőnk nevében mondhatom, hogy ebben az időszakban Isten egyszerűen rákényszerített minket: bízzuk már rá a dolgokat, mert egyszerűen ennyi bizonytalanságot nem lehet emberileg kézben tartani. Várandósság, világjárvány, költözés... Olyan sok volt így egyszerre, hogy fel kellett fogunk: nem a mi kezünkben vannak a dolgok. A bőrünkön éreztük, hogy Isten kezében van. Amikor ezt sikerült elfogadni, nagyon nagy könnyebbséget hozott számunkra. Három hónapig itthon vol-

tunk a gyerekekkel, közben Gábor dolgozott, de mégis jó hangulatban telt ez az időszak. Persze rossz volt bezárva lenni, de nem idegeskedtünk, kiegyensúlyozottak voltunk.

- Az kiderült, hogy Gábor gyógyszerész. Anna, neked mi a foglalkozásod?

- Anna: Angol szakot végeztem a Károlin és az ELTE-n irodalom mesterképzést. Rövid ideig dolgoztam nyelvtanárként, mielőtt a gyerekeink megszülettek. Közben elkezdtem a doktori képzést, ahol kortárs brit irodalommal foglalkozom, mert a jövőben nagyon szívesen tanítanék egyetemen, ha lenne rá lehetőségem. Idő közben két szülés után és kicsi gyerekeket gondozva nagy szívügyemmé vált a várandósság, szülés, babagondozás témája is, ezért elvégeztem egy babahordozási tanácsadó képzést és azóta is segíték ebben családoknak. Közben megszületett a harmadik babánk is. Amikor majd újra dolgozni fogok, nem tudom még pontosan, hogy mi lesz az utam.

- Mikor és hogyan kerültetek a Fasorba?

- Anna: 2013-ban volt az esküvőnk, ekkor költöztünk a közös albérletünkbe a Rippl-Rónai utcába, így adta magát, hogy a Fasori gyülekezetbe kezdjünk el járni. A szüleim révén több családot is ismertünk már a gyülekezetből, így különösen is örültünk ennek.

- Mindketten hívő családból származtok...

- Gábor: Igen, én Solton nőttem fel keresztyén családban. Szerettem volna keresztyén környezetben maradni, ezért Kecskemétre jártam református gimnáziumba, Annával innen ismerjük egymást. Egyetemre Szegeden jártam.

- Anna: Szarvason nőttem fel, édesapám az ottani református lelkész, így én is keresztyén kö-

zegben nevelkedtem. Én is a kecskeméti Refibe jártam, onnan jöttem fel Budapestre egyetemre. Az esküvőnk után még nappali tagozatos voltam az ELTE-n, ezért itt költöztünk össze.

- *Gábor*: Mi ebben nőttünk fel, a hitéletünket egy folyamatnak éljük meg, ami már gyerekkorunkban elkezdődött. Később voltak intenzívebb időszakok és eltávolodások is ebben mindkettőnk számára, de az Istennel való kapcsolatunk alakulása a közös életünk során tovább fejlődik.

- *Milyennek látjátok a Fasort?*

- *Gábor*: Mivel kicsi vidéki gyülekezetekből jöttünk, nagyon pozitívan éltük meg a fasori gyülekezet „méretét”, mert sokkal több lehetőséget láttunk új kapcsolatok kialakítására. Viszont, ami előny, az ugyanúgy hátrány is, mert nagyobb feladat beilleszkedni. Ebben sokat segít a pároskör és a hozzá tartozó házicsoport, mert itt kisebb közösségben, hasonló élethelyzetű párokkal van lehetőség mélyebb, személyesebb beszélgetésekre. A gyülekezet életébe bekapcsolódva az ifjvezetésben szolgáltunk, mielőtt a gyerekeink megszülettek, Anna pedig a járvány előtti időszakban a gyermekmegőrző szolgálatban vett részt.

- *Milyen a közösségi élet járványhelyzetben? Hogyan működik a pároskör, a házicsoport?*

- *Gábor*: Havonta van pároskör online formában, azon részt veszünk, e mellett működnek a házikörök, az utóbbi időben online, velük maradt meg napi szinten a kapcsolatunk.

- *Anna*: Nyáron találkoztunk utoljára a házikörön személyesen. A gyerekeknek is és nekünk is nagyon hiányoznak a személyes

találkozások, de mégis jó, hogy valamilyen formában tudunk kapcsolatot tartani a közösségünkkel.

- *Hogyan tudjátok egymást támogatni, segíteni a hivatásban és a családi élet során?*

- *Anna*: A kölcsönösség a kulcsszó ebben a kérdésben, hiszen Gábor el tud menni dolgozni, kiteljesedni a hivatásában, mert én itthon vagyok a gyerekekkel. Viszont ő is szabadít fel időt arra, úgy alakítja a munkáit, hogy én is el tudjak menni az óráimra, legyen elég szabadidőm tanulásra, a tanácsadásaimra, illetve, hogy egymással is tudjunk időt tölteni.

- *A kisgyerekek mellett tudtok csendességet tartani?*

- *Gábor*: Kettesben nagyon nehezen tudjuk megvalósítani, külön-külön gyakrabban. Esténként a gyerekeknek szoktunk Bibliát olvasni, és most már a fiúk elég nagyok ahhoz, hogy kérdeznek, beszélgetünk róla. Abban bízunk, hogy ezek az esti beszélgetések megtartják a folytonosságot, és ahogy nőnek, a saját, és a közös csendességeinket is könnyebb lesz majd napi szinten megvalósítani.

- *Szerintetek a mai korban milyen kihívásokkal szembesülnek a kisgyerekes családok?*

- *Anna*: Mostanában az foglalkoztat minket, hogy rengeteg információ és inger zúdul ránk, a háztartásokban már legalább egy képernyő jut mindenkire és nagy kihívás lavírozni ebben, hiszen megóvnánk a gyerekeinket ezektől, viszont fel is kell készíteni őket arra, hogy majd ilyen közegben jól működjenek. Fontos számunkra az is, hogy az anyaságot nem szokás munkának tekinteni, pedig 0-24-es szolgálatot



Esténként a két nagyobb gyermeknek olvasnak a Bibliából

jelent, az állandó készenlét nagy érzelmi, sokszor fizikai megterheléssel is jár. Különösen nehéz most a járvány miatt, hiszen a személyes találkozások nagyon lecsökkentek, így szülőként is könnyen kiéghetünk. Én tapasztaltam már ennek jeleit magamon. Ezért igyekszünk még jobban odafigyelni arra, hogy mind a kettőnknek legyen lehetősége egyedül időt tölteni, amikor feltöltődhet, és legyen „miből adnunk” a gyerekeknek. Az elmagányosodás még erősebb, ezért sokkal jobban oda kell figyelni arra, hogy saját magunkat karban tartsuk. A kikapcsolódáshoz és segítséghez jutni nehezebb most, mint korábban.

- *Gábor:* Úgy látom, a kiegészítés nemcsak az anyákra, az apákra is vonatkozik, főleg, akik

most home office-ban vannak. Eljárok dolgozni gyógyszerészként, de az a feltöltődés, amit „békeidőben” otthon meg tudok oldani, az most nehezebb. Mivel itthon van általában az egész család összezárva, kevesebb az az idő, amikor ki lehet menni a játszótérre, átmenni barátokhoz, kevesebb lehetőség adódik arra is, hogy magunkban elcsendesedjünk. Az a tapasztalatunk, hogy külön-külön könnyebben sikerül ezt megvalósítani.

*„Isten ruház föl engem erővel, ő teszi tökéletessé utamat. Olyanná teszi lábamat, mint a szarvasoké, magaslatokra állít engem.”
(Zsolt 18,33-34)*

Halász Kinga

„NEM SZÉGYELLEM, HOGY ISTENNEL ÉLEM AZ ÉLETEM”

Interjú Nagy Rékával

Folytatjuk 2020 tavaszán kezdett sorozatunkat, amelyben gyülekezetünk fiataljait mutatjuk be. Előző interjűnkban Kiss-Jakab Eszter beszélt magáról, s arra kértük, hogy mostani számunk interjúalányának, Nagy Rékának ő tegye fel az első kérdést, amely így hangzik: *Hogyan élted meg a karantén alatt az ifis online alkalmakat?*



- Sajnos, nem tudtam mindegyiken részt venni, mert ez az év számomra az érettségijelenti, s időm nagy részében erre készülök. Egész őszintén: amiken ott tudtam lenni, azokra is picit nehéz volt ráhangolódni,

de a csoportbeszélgetések sokat segítettek mind lelkiileg, mind mentálisan. A folyamatos otthonlét időnként nagyon megvisel, de ezek az alkalmak visszaráznak kicsit a „szociális” életbe, ha nem is vagyunk fizikálisan együtt. Úgy érzem, hálások lehetünk azért, hogy ma már ennyi lehetőségünk van kommunikálni egymással, ez nagy áldás.

- *Mesélj magadról, hány éves vagy, melyik egyetemre készülsz, választottál-e magadnak pályát?*

- Tizenkilenc éves vagyok, a Fasori Evangélikus Gimnázium végzős diákja. Nehéz kérdés a pályaválasztás, ezért sem terveztem egyből egyetemre menni. Mindenképpen szerettem volna egy évet külföldön tölteni, de a vírus miatt most ez sem lehetséges igazán. Így ez az egész dolog nagyon kérdéses, ahogy

maga a hivatás kérdése is. Mindig csodáltam azokat, akik már a „gimi” első éveiben tudták, hogy mit szeretnének majd csinálni. Én sosem tudtam teljesen így érezni, szóval még mindig sokat imádkozom ezért, hogy Isten előttem is feltárja az életemet illető terveit.

- Hány éves korodban kerültél a Fasorba? Te is „fasori bennszülött” vagy, aki már egészen kicsi korától részt vett a Kincskereső táborokban? Milyen élményeket őrzöl ebből az időből?

Éreztem, hogy ez valami egészen különleges dolog

- Engem Isten a Julianna Általános Iskolán keresztül hozott ide. Idejártam első osztályos korom óta és bár nem voltam Kincskereső táborban, rengeteg időt töltöttem a gyerekek istentiszteleteken, majd a testvérem is az iskolába jött és így már mindketten tagjai lehettünk a közösségnek. Viszonylag kicsi korban ismerkedtem meg Istennel, nagyon szerettem a hittan órákat és éreztem, hogy ez valami egészen különleges dolog. Negyedik osztály után az Evangélikus Gimnáziumba mentem át és akkor egy időre eltávolodtam a Fasortól. Pár évvel később a szüleink elváltak és nagyon nehéz időszak következett. Amikor konfirmációs felkészítőre jártam, akkor rájöttem, hogy ez nagyon hiányzott az életemből. Újra része lettem a gyülekezetnek, ezen belül az ifinek, és nagyon hálás voltam Jézusnak ezért. Rengeteg mindent megértettem velem az Úr Jézus és tudtam, hogy azt szeretném, Isten ott legyen velem életem minden szakaszában.



Fasori ifisek: Pálúr Judit, Tolnay Lea és Pápai Vivi Rékával Kékestetőn

- Hogyan alakította át az életedet a Jézus Krisztusban való személyes hit? Mennyiben változtatta meg a baráti körödet, érdeklődésedet?

- Nem nagyon tudom elválasztani a két életformát, mert nem volt annyira más. Nem voltam rossz gyerek vagy ilyesmi, „csak” nem volt Isten része a mindennapjaimnak. Viszont a konfirmáció után tagja lehettem az ifinek és nagyon sok értékes emberrel

ismerkedtem meg, akik aztán a barátaim lettek és éreztem, hogy ezeknek a barátságoknak nagyon nagy súlya és értéke van. A „sulis” barátaimmal ugyanúgy tartottam a kapcsolatot, de tudták, hogy nagyon sokat jelent számomra az ifi és mindig szívesen beszélgettem velük Istenről.

- Tudják rólad a gimnáziumban, hogy hívő vagy? Hogyan éled meg világi közegben a hitedet, felvállalod?

Szeretek Jézusról beszélni

- Ez nehéz kérdés, mert nem látom magamat kívülről és azt sem tudom, hogyan látnak a többiek, de azt hiszem valamennyire feltűnt nekik, mert én is megkaptam a „szentfázék” jelzőt. Az elmúlt négy évben voltak hullámozó időszakok, nem tudtam mindig közel maradni Istenhez és a társaság is húzott magával, illetve hagytam, sajnos, hogy húzzon. De visszanézve ezekre az időkre, úgy érzem, később ezek a „kilengések” is közelebb hoztak Istenhez és csak bizonyosabb lettem, hogy

nem szeretnék Nélküle élni. Néha bennem is nagyobb a félelem és nehéz felvállalni a hittem, de mindig szerettem és most is szeretek Jézusról beszélni. S érdekelt az is, hogyan látják ezt mások, szóval nem szégyelltem sosem, hogy Istennel élem az életem.

- *Mit jelent számodra a Fasor, az ifis barátok, ez a közeg, ami itt körbevesz?*

- Ez, lehet, közhelynek hangzik, de én itt mindig itthon érzem magam és mindig hálát

adok Istennek, hogy tagja lehetek ennek a gyülekezetnek. Őszinte, igaz barátokkal ajándékozott meg, akikkel együtt örülhetünk és sírhatunk. Szerintem, mind vágyunk arra, hogy tartozhassunk valahova, hogy olyan emberek vegyenek körbe, akik szeretnek és akikben bízhatunk. Ez a közösség egy ilyen hely és én imádkozom azért, hogy Isten Magához vezessen mindenkit, aki elveszett ebben a világban.

Cseke Hajnalka

EGYRE NEHEZEBB ISTEN VÉGSŐ IGAZSÁGA MELLETT ELKÖTELEZŐDNI

Tudjuk-e, hogy mi érdekli a mai kor embereit? Mire keresik a választ? Ha az egyház, s benne mi, hitvalló keresztények megértettük, akkor keressük-e Isten Igéjében az útmutatást, kutatjuk-e Isten akaratát erre vonatkozóan, ahogyan Luther Márton tette annakidején? Valószínűként egyre inkább foglalkoztat, mi a mai ember, fiatal életkérdése? Van-e egyáltalán? Szomorú tapasztalatom, hogy korunk emberének nincs egyetlen nagy kérdése, mint volt Luther Mártonnak. Nem meri az egy igazságot keresni. Azokat a fiatalokat, akikkel az elmúlt években találkoztam, két jellegzetes élet-kérdés foglalkoztatja: Hogyan tehetem értelmessé és minél teljesebbé az életemet? Hogyan élhetek igazán kényelmesen? – vetette fel tavalyi, a Reformáció ünnepe alkalmából tartott beszédében gyülekeztünk beosztott lelkésze, középiskolai hittantanár, Györffy Eszter. Írása ma is aktuális, önvizsgálatra indít. Alábbiakban ünnepi beszédének rövidített változatát adjuk közre.

Ha Luther ma élne, mi lenne élete nagy kérdése? Lenne-e egyáltalán olyan kérdés, amiért a végsőkig elmenne?

Luthert és a kortársait is foglalkoztató kérdés: mi lesz a halál után? Hogyan lehet üdvösségünk? Luther, amikor a viharban fogadalmat tett, hogy ha túléli, akkor szerzetes lesz, azt nem halálfélelemből tette, hanem a kárhozattól való rettegése miatt. Ott, a villámok között nem attól félt, hogy meg kell halnia, hanem attól, hogy nincs vele pap, aki feloldozza a bűnei alól, s akkor mi lesz vele? Luther tehát az üdvösségét keresve lett szerzetes és pap; de sokáig nem volt biztos benne, hogy tényleg jó úton jár. Egészen addig, amíg a Szentírást nem kezdte el olvasni; s a Római levélből meg nem értette, hogy nem az embereknek kell kiérdemelni a kegyelmet, hanem „csak” el kell fogadniuk. Erre a felismerésre 1512 körül jutott, de csak a búcsúcédulák óriási térhódítása és az azokkal való visszaélés készítette arra, hogy az igazi kegyelemről írjon.

Vágytak az üdvbizonyosságra

A korabeli római katolikus egyház nem töltötte be igazi küldetését. Mindenütt ott volt: a szerzetesek a földműveléstől az iskola fenntartásig sokféle módon segítették a társadalmat. Az egyház rengeteg előíráson keresztül szabályozta az emberek szokásait és mindennapjait, még a házastársi ügyekbe is beleszólt. A papképzés sokszor hiányos volt és a misék latin nyelven folytak, az evangélium üzenete nem jutott el az emberekhez. Az akkori hivatalos egyház háromféle módon próbált az üdvösségre megoldást ajánlani: 1/A legelszántabbak a szerzetesi vagy a papi hivatást választhatták. Az életszentség egyfajta biztosíték volt arra, hogy az üdvösségre nagyobb esélye legyen annak, aki így él. Luther is ezen az úton indult el. 2/ Akiknek már volt házastársa, nem vállalták a cölibátust, azoknak „maradt” a zarándoklat, az ereklyetisztelet és vásárlás; a búcsúünnepek megtartása adhatott nekik lelki „békét”. Ez hasonló funkciót töltött be, mint az ószövetségi emberek életében a rendszeres áldozatbemutatás. Újra és újra meg kellett ismételni. 3/ Végül a legkönnyebb és legkényelmesebb megoldás a búcsúcédulák megvétele volt. A pápák által kibocsátott irat néhány év alatt óriási üzletté vált; ez mutatja igazán, hogy az emberek mennyire vágytak a bizonyosságra az üdvösségük felől. Ha nem lett volna rá igény, akkor nem vette volna senki. Luther, aki az Isten Igéjéből megismerte a kegyelem útját és forrását, s amikor szembesült, azzal, hogy az emberek a búcsúcédulákban bíznak, elérkezettnek látta az időt, hogy végsőkig kiálljon az Isten igazsága mellett.

A Szentírás igazsága

1517 október 31-én 95 tételében csak az igazi kegyelemről, a búcsúcédulák helytelenségéről akart vitát kezdeni. Az, hogy a Vártemplom kapujára kitűzte-e, kérdéses,

de az biztos, hogy aznap egyházi feletteseihez eljuttatta a tételeit, hogy ezt megvitassák. Ez jutott el a helyi nyomdába, onnan indultak gondolatai hódító útjukra. Az 1517-1521 közötti időszakban Luther minden lehetséges fórumon a pápával és a császárral szemben is kiállt a Szentírás igazsága mellett. Az addigi római katolikus gyakorlattal szemben az egyházat visszahelyezte eredeti alapjaira, amiben egyedül Krisztus, egyedül a kegyelem, egyedül a hit és egyedül a Szentírás által lehet üdvössége az embernek. Luther az akkori római katolikus gyakorlattal szemben fogalmazta meg, hogy nem kell közbenjáró papság, mert Jézus Krisztus az egyedüli közbenjáró; általa lehet üdvösségünk. Nem a jócselekedetek, búcsúcédulák menthetnek meg a kárhozattól, hanem a kegyelem. Nem a pápai pásztorlevelek vagy egyházatyák iratai, hanem a Szentírás kijelentése üdvözítenek. Mi, protestánsok, ezeket az elveket büszkén valljuk immár 500 esztendeje azzal a magabiztossággal, hogy folyton megújuló egyházként Krisztust hirdetjük ma is.

De tényleg hirdetjük?

Korunk kihívásai - legyenek ezek támadások eszmei vagy fizikai síkon - arra indítják egyházunkat és minket is, személy szerint, hogy még alaposabban elmélyedjünk a Szentírás ismeretében? Kutatjuk Isten akarát, ennek mindent alárendelve, ahogyan a reformátorok, és Luther is tette, hogy mindennek eredményeként megharcolt, hitvalló és megújult életre, életformára vezessen? Vállalunk akár megpróbáltatásokat is, ahogyan Luther és a reformátorok is tették? Ezek jegyében felvetnék néhány szempontot, ami elgondolkodásra, önvizsgálatra és cselekvésre ösztönözhet minket. Az egyház, ezen belül mi, tudjuk-e, hogy mi érdekli az embereket? Mire keresik a választ? Ha megértettük, akkor keressük-e Isten Igéjében a választ, kutatjuk-e

Isten akaratát erre vonatkozóan? Ahogyan Luther is tette? Vallástanárként egyre inkább foglalkoztat: mi a mai ember, fiatal életkérdése? Van-e egyáltalán? Szomorú tapasztalatom, hogy korunk emberének nincs egyetlen kérdése, mint volt Luthernek. Nem meri az egy igazságot keresni, inkább csak a véleményeket. Azokat a fiatalokat, akikkel az elmúlt években találkoztam, talán két jellegzetes élet-kérdés foglalkoztatja: Hogyan tehetem értelmessé és minél teljesebbé az életemet? Hogyan élhetek igazán kényelmesen?

Fiatalok nagy csoportját nem a halálón túli, csak az inneni élet izgatja

Ezt akarja minél inkább meg- és kitölteni, számára értékesnek, értelmesnek vélt vagy valós tartalmakkal. Talán a birtoklás, az anyagiak már nem annyira vonzóak számukra, mintsem az élmény és az érzés. Próbálnak eszerint élni és miközben „zsúfolt” a naptáruk, a lelkük és a szívük üres. És ez csak egyfajta életkérdés... Meghalljuk-e a kétségbeesett kérdéseket? Érezzük-e, hogy Krisztus-követőjeként ebben az élethelyzetünkben kell Istenhez vezető választ adni... Ha az egyház, ezen belül mi, megértjük, merjük-e ezt megvallani, számukra elérhető és érthető módon megosztani? Isten igazságára felhívni a figyelmet? A szolgálatom folyamán a fiataloktól gyakran hallottam, hogy nem hívők társaságában, ha nem is tagadják, nem is feltétlenül fedik fel keresztyén elkötelezettségüket.

Szemérmesen hallgatnak

Szemérmesen nem beszélnek arról az Isteni értékrendről és elköteleződésről, ami a hitükből fakad, és ami szerint élnek. Sokszor nem tartják illendőnek megzavarni a „másban hívőket” azzal, hogy Jézus Krisztusról és



Györfly Eszter lelkipásztor

a hitükről valljanak. Nem érzik a belső tüzet, ami akár a prófétákat, vagy a reformátorokat is hajtotta, hogy minden adandó alkalommal beszéljenek Istenről és az akaratáról. Végezetül élünk-e, s ha igen, akkor jól használjuk-e a technológiai újdonságokat arra, hogy minél több emberhez érhetően eljusson az Isten üzenete, Igéje?

Luther és környezete élt a nyomda adta lehetőségekkel. Sőt, Luther az írásaiban nagyon hamar anyanyelvre váltott és a Szentírást is lefordította. Voltak olyan írásai, röpiratai, amit illusztráltak is. Nekünk könnyebb is, meg nehezebb is a helyzetünk. A hírközlésben rengeteg csatorna és hírközlési mód van. Legyünk őszinték, az egyház nagyon visszafogott módon vagy egyáltalán nem használta ki ezeket a lehetőségeket, egészen a járványhelyzetig. Óriási lehetőséget kaptunk: de jól élünk-e vele? Azokat a virtuális közösségi felületeket, amiken jelen vagyunk, használjuk Isten Igéjének a hirdetésére? Ha igen, akkor jól élünk-e ezzel? Hajlandók vagyunk-e a végsőkéig elmenni, ha emiatt akár az egyházból, akár a világból támadnak? Hajlandók vagyunk-e Isten Igazságát és akaratát kizárólagosan képviselni és felvállalni?

Mind a világból, mind bizonyos egyházi csoportokból egyre nagyobb az a nyomás, hogy mi keresztyének „ne legyünk kirekesztöek.” Amikor akár megnevezzük, hogy Isten Igéje alapján mit tartunk helyesnek és mit bűnnek, azaz hogyan szeretnénk élni és mit elkerülni, ezen csoportok szerint másokat „megsértünk.” Ma elköteleződni az Isten végső igazsága mel-

lett egyre nehezebb. A (európai) világunkban szellemi síkon támadják a hitvalló keresztyéneket: maradinak, kirekesztőnek, gyűlölködőnek bélyegezve. Sok fiatalnál tapasztaltam azt is, hogy a keresztyénséget csak az érzések, érzelmek felől közelítik meg. A tanítás tisztasága és Isten kizárólagossága számukra nem fontos, sőt: elidegenítő. Hitük fokmérője nem az Isten Igazságához ragaszkodás, a Szentírás minél

alaposabb tanulmányozása és ismerete, hanem az, hogy egyes témákhoz (pl. mi a házasság?) milyen a nyitottságuk, szeretet-viszonyuk. A reformáció emléknapja nemcsak a hálaadás alkalma, hanem az önvizsgálaté is. Elmondhatjuk-e hitvalló és cselekvő, Isten igazságában és szeretetében meggyökerezett és eltökélt keresztyének vagyunk?

Győrffy Eszter

A JÁRVÁNY ALATT IS ÉPÍTI AZ ÚR A SIKETMISSZIÓT

Beszámoló



Amikor ezt a Hírlevelet, összefoglalót írom, elhúzódo várákózás van bennünk, hogy mikor ér véget a járvány. Különösen igaz ez a hallássérültekre,

hiszen számukra még lehetetlenebbek a hétköznapiak. Végül is nincsen akkora füle az embernek, hogy elférjen rajta a maszk, a szemüveg és még egy hallókészülék is.

Vannak hallássérültek, akik egyszerűen nem tudják feltenni a hallókészüléküket, a hang hiánya miatt pedig sem őket nem értik, sem ők másokat. A múlt év márciusa óta zárva vannak a számukra oly fontos klubok is, a fokozott járványügyi kockázat miatt. Persze, közben azon is gondolkodom, hogy életünknek nem a járvány vagy a testi egészség, hanem Jézus Krisztus - életünk értelme - körül kellene forognia. Napról napra növekszik a gyógyultak száma, már meghaladta a 313 450 főt. Ez a sok ember, aki felépült, akár enyhe, akár súlyos tünetekből, vajon

megköszönte az Úrnak, hogy megmenekült? És az Úrnak köszönte meg először?

Lehet, hogy az arányok ma sem mások, mint a 10 leprás meggyógyításának történetében. Akkor csak egy tért vissza a tíz gyógyult közül, csak egyvalaki borult le Jézus lábainál, hálát adva megtisztulásáért.

Idén január 31-én tartottuk volna a sike-tek ökumenikus jelnyelvi istentiszteletét a Mátyás templomban, ezúttal a római katolikus felekezet lett volna a vendéglátó. A járványhelyzetre tekintettel azonban, a felekezetekkel egyeztetve az a döntés született, hogy ha majd véget ér a járvány, akkor kerül sor egy ökumenikus hálaadó jelnyelvi Istentiszteletre, amikor hálát adunk a járvány elmúlásáért. Szép gondolat, és még szebb valóság ez a hálaadás...Milyen jó lenne, ha napról-napra növekedne országunkban azoknak a száma, akik nem csak meggyógyultak a koronavírusból, hanem ezért hálát is adtak Istennek! Ha ez így volna, akkor országunkban nagyon meg-növekedne a hálaadó, imádkozó emberek száma! Könyörölgünk hát, hogy ebben is legyen növekedés!

2014 óta tanítók hittant hallássérült gyerekeknek és több éve keresem az utat, hogyan lehetne velük megértetni az Igét, milyen módon lehetne elvezetni őket a mélyebb megértés, azaz a megtérés, az Úrnak átadott élet felé.

A nagyothallók iskolájában 2020. februárjában hoztak egy számítógépet projektorral abba a terembe, ahol a hittant tartottam, ekkor kezdtem videókat keresni. Eleinte Superbook filmeket néztünk és Jézus példázatait. Közben bezártak az iskolák a vírushelyzet miatt, így ez az út abbamaradt, a digitális oktatásban sem tudtam még ezeket felhasználni, mert a hallássérültek nem értik a hanganyagokat. Külön nehézség, hogy nekem is meg kell ismernem a videókat, hogy át tudjam adni azok tartalmát. Összességében viszont az a tapasztalatom a videofilmekkel, hogy a gyerekek figyelmét sokkal inkább le tudtam így kötni, mintha csak jelnyelven és képekkel tanítok.

Tavaly szeptembertől újra kinyitottak az iskolák, folyamatosan keresgélek, listát írok a talált felvételekről. Ezek általában bibliai történeteket vagy bibliai tájakat mutatnak be. Segít munkámban a pedagógusok által használt iskolai wifi is.

Egyik kedvenc sorozatunk a „Bibliai történetek gyerekeknek”. Ennek előnye, hogy egyszerű, a hanganyag szöveg formájában is megjelenik és közelebb hozza a Bibliát a gyerekekhez.

Régóta érlelődött bennem, hogy jó lenne jelnyelvi videofelvételeket készíteni. A technikai feltételek azonban

hiányoztak, másrészt saját magamat nem is tudom felvenni. Mivel azonban a vészhelyzet miatt a siketek közösségei is zárva maradtak, elkezdtem rövid video-üzeneteket küldeni, értesítést, hogy mikor lesz a következő jelnyelvi istentisztelet.

Élőben tartottuk ugyanis alkalmainkat, igaz, ezek kissé interaktívra sikerültek. A templomban is előfordul, hogy a siket testvérek a prédikáció alatt elkezdik megtárgyalni egymással a „látottakat”, amikor azonban nem a nagy tér távolságában, hanem a szoba közelségében voltunk, folyamatos volt a párbeszéd. Ebben az időszakban bibliai filmek mentek a Duna tévében, ezeket is megbeszéltük, mivel volt olyan siket testvér, aki rendszeresen nézte ezeket. Szeretetvendégségben is együtt lehettünk. Nagy öröm volt a közösség, igaz félelem is volt bennünk, hátha elkapjuk a vírust. De nem történt megbetegedés siket közösségünkben a mai napig sem.

A teljes lezártság idején online munkatársi megbeszélésen vettem részt a Fasorban csütörtökönként, ez folytatódott egészen a nyár végéig, miközben újra lehetőség nyílt a személyes találkozásra is. Tavaly, a járvány után, Pünkösdkor volt az első Istentiszteletünk



Karácsonyi jelnyelvi Istentisztelet után –
középen Marton Piroska lelkipásztor

a templomban, melyről Somogyi Péter lelkipásztor testvérünk videofelvételt készített. Ez volt az első felvétel jelnyelvi istentiszteletről, és megérte a fáradozást, mert nagyon sokan rákattintottak és megnézték. Toronyi Oszkárné presbiter testvér javaslatára elkészítettük a „Házirend a mindennapokra” című video jelnyelvi tolmácsolását.

Üzenet a határon túlról

Még csak két Istentisztelet felvételét tudtuk feltölteni a Fasor honlapjára, amikor üzenetet kaptam egy ismeretlen asszonytól, hogy nincs-e több felvétel, mert neki van egy hallássérült barátnője, akinek átküldte, és nagyon örült neki. Később derült ki, hogy ez a barátnő Erdélyben lakik. Végül is, jól munkálkodik az Úr, hogy már az első felvételeink kijutottak a határon túlra is. Ha a határok le is vannak zárva, az internet által mégis messzire jutotunk. Nagy szükség van az imádságra, hogy ez a munka is eszköze lehessen annak, hogy több hallássérült eljőjön az Isten házába!

Két ismeretlen kislány

Összesen 11 csoportot várhattam a tavaly szeptemberben induló hittanoktatásra, annyit, mint az előző évben. Szeptemberben aztán az Úr messze várakozásomon felül, csodásan szervezte meg a hitoktatást. A Gyengénlátók iskolájában kaptam egy csoportot a Zuglói Egyházközségtől (1.a.b.), itt két tanulóm van. És még ugyanabban a hónapban érkezett egy új tanuló az 5.b. osztályba, Sára. Kistarcsáról jár be naponta, eddig Gödöllőn tanult, nem hallássérült, logopédiai osztályba jár. Így végül ebben a tanévben az eredeti 11 csoport 13-ra bővült.

Sára hittanórája 7. órában van csütörtökönként. Míg mások játszanak, levegőznek ebéd után, ő azalatt jár hozzám, mert csak „játéki-

dőben” tudtuk megoldani az óráját. Múlt héten csütörtökön is visszakísértem a tanterembe, és már mentem lefelé a lépcsőn, amikor a nevet hallom: Piroska néni! Piroska néni! Viszszamentem, és két ismeretlen kislány állt kint a folyosón, Sára mellett. Azt mondták, ők is szeretnének beiratkozni református hittanra... Az Úr nem csak a napkeleti bölcseket indította, hogy menjenek el egészen Betlehemig, hanem a gyermekszíveket is buzdítja, hogy eljussanak a református hittanra való jelentkezésig. Imádkozzunk azért, hogy ez megtörténjen, mert sajnos, a szülők sokszor elzárkóznak, és nem írják alá a hittan nyilatkozatot.

Keksz, ropi perec, gyülekezeti lábas

Nagy ajándék, hogy a veszélyhelyzet idején is megmaradt a fizetésem, illetve az, hogy több fasori testvér támogatott adománnyal, ezek egy új asztali számítógép és egy Windows 10-es laptop vásárlásában jelentettek segítséget. De jutott belőle bőven a hittanos gyerekek jutalmazására is. Februártól pedig 14 hittancsoportom van, immár 23 hittanos tanulóval. Minden órára viszek kekszet, ropit, peracet, mindenkinek megvan a kedvenc csemegéje. Osztottam 2021-es kártyanaptárt a felnőtt hallássérülteknek és a hittanos gyerekeknek is. A felnőttek a karácsonyi jelnyelvi istentiszteleten kaptak reformátusok falinaptárát, kis csoki mikulást, karácsonyi képeslapot, és volt bőséges szeretetvendégség is. Folyamatosan tartottam a kapcsolatot egy gyermekotthonnal a Pest-újrhelyi úton, mert ott lakik egy hittanos tanuló. Vele skype-on, a nevelőtanárával inkább e-mailben és telefonon tartottam a kapcsolatot. Oda is utaztam, hogy megnézzem a helyet, és amikor véget ért a kijárási korlátozás és a látogatási tilalom, többször el is tudtam hozni magamhoz a fiút, akinek igénye a sajtos-tejfölös tészta, melyből korlátlan mennyiségben képes fogyasztani. Összel már egy nagyobb

„gyülekezeti lábast” is vettem, hogy egy főzéssel meglegyen a fiú ebédje. Egyszer a Fasori Templomba is elhoztam őt, hogy lássa, hol van a templom, hátha később eljön hozzánk istentiszteletre, ha engedik egyedül utazni. Szeretne konfirmálni is, de addig még hosszú az út.



*Testvéri köszöntéssel: Marton Piroska
Budapest, 2021. február 22.*

Egy siket asszony (piros kabátban) Ausztriából érkezett a karácsonyi Istentiszteletre. Nagy meglepetést és örömet szerzett váratlan látogatásával.

NYÍLT EGY AJTÓ, AMELYEN BELÉPHETÜNK

Beszámoló idősebb testvéreink skype-os bibliaóráiról

Néhány évvel ezelőtt a „Bibliaóra online térben” – kifejezés értetlenkedést, a digitális technikában jártasabb idősebb testvérek körében mosolygást váltott volna ki: „Még hogy online térben?”

A bibliaóra a hétközi személyes találkozások alkalmá, ahol az Ige mellett egybegyűlünk, énekelünk, imádkozunk, megéljük hitünk legszebb gyümölcsét: egyek vagyunk Krisztusban, testvéri közösségben.”

A közösségre, az igehallgatásra „ifjúi” a szomszúságunk

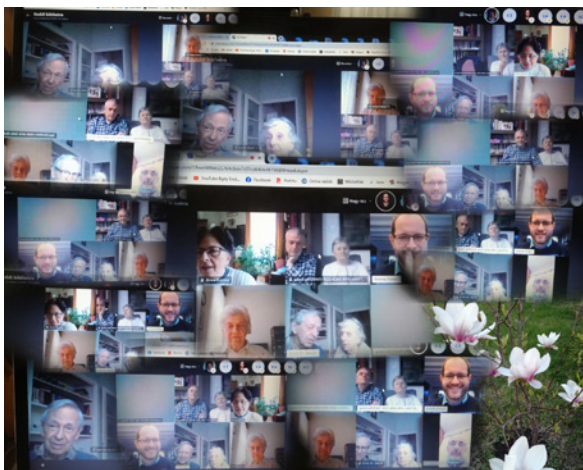
És jött a járvány. Átírta életünket, kapcsolatainkat, hitbéli alkalmainkat, lehetetlenné tette, megnehezítve a találkozásokat. Az elmúlt egy évben ez különböző mértékben érintette a gyülekezeti alkalmakat, de egyes

tagjait is. A személyes jelenlét pedig a leginkább az idősebb korosztálynál ütközött akadályba. Ezek között is a legjobban a keddi délelőtti biblia órát látogatókat érintette, mert ide jártak a vírus által legjobban veszélyeztetett korosztály tagjai. S bár az átlagéletkorunk az Írásban is emlegetett 70-80 körül van, a közösségre, az igehallgatásra „ifjúi” a szomszúságunk. Ezért tenni kellett valamit.

Talán az online térben? Időseknek is? Igen, meg kell próbálni. Ha már a vasárnapi istentiszteletek sorába sikerült bekapcsolódnunk, talán ebbe is sikerül.

Sikerült!

Pataki András Dávid lelkipásztor, aki a keddi bibliaórát 2014 óta vezeti, létesített egy skype-kapcsolatot, amelybe igen könnyen csatlakozhat az, akinek számítógépe van. Még



„Az online kapcsolat segítségével látjuk, halljuk egymást.”

a skype alkalmazást sem kell letölteni. A belépés egyszerű és a lelkipásztor által vezérelten a képernyőn is olvasható a bibliaóra rendszeres témája, a napi igeszakasz, s ezt legtöbbször a teljes bibliai könyvre kiterjedő magyarázattal is segíti a jobb megértés érdekében. A kapcsolatot segítségével látjuk, halljuk egymást, így hozzászólások, beszélgetések is lehetségesek.

Sőt kialakult, hogy 10 óra, a kezdés előtt már többen „fenn vagyunk” és beszélgetünk. Az alkalom elején, a lelkipásztor kérésére is elhangzanak rövid beszámolók, ki-ki elmondhatja magáról a legfontosabbakat, a tapasztalatait, híreket a közösség más tagjairól. A zárásban egyéni és közös imádság teszi teljessé az együttlétet.

Örömről nem teljes, de...

Tisztában vagyunk vele, hogy ez nem a legkövetkező pótltása a keddi bibliaórának, de a semminél jóval több, olyan valami, amit Isten ebben a zaklatott időben megengedett. Nyílt egy ajtó, amelyen beléphetünk. Ő ezzel is biztat minket kitartásra, szüntelen imádkozásra, a hitben megmaradásra, és arra az építkezésre, a jövő reménységre, amelyről soha le nem mondhatunk, míg kegyelméből itt élünk, mi idősebbek.

(Február elejétől párhuzamosan már személyes jelenléttel is részt vehetünk.)

Széplaki György

Ő NYITJA MEG SZEMÜNKET, HOGY MIBEN SEGÍTHETÜNK

Diakónia a gyülekezetünkben

Hálát adunk Istennek, hogy az elmúlt a hónapokban is sok lehetőség volt a diakóniára gyülekezetünkben és intézményeinkben. Hálát adunk azért is, hogy mindezek a járvány ellenére töretlenül megvalósultak és még gyarapodtak is!

Újra meghirdettük a cipősdoboz ajándékot. Először Pál Beátán, gyülekezetünk hitoktatóján keresztül a Csipkebokor Óvodánkban,

majd a gyülekezetben is.

Csodálatos volt, hogy egy hét alatt legalább 40 doboz összegyűlt, amelyet Kárpátaljára szállítottak ki. A másik gyűjtés tartós élelmiszerre irányult, ebből is rengeteget hoztak be a Julianna Iskolába és a gyülekezetbe is. Az utóbbit is átvittük az iskolába. Így volt olyan „juliannás” rászoruló család, amelyik annyi segítséget kapott, hogy autóval szállította ki számukra a pedagógiai asszisztens. Az iskola

igazgatónője, Szűcsné Tihanyi Gyöngyi javaslatára ebben az évben nemcsak a Schweitzer Albert Szeretetotthonnak készítettek a gyermekek ajándékot, hanem a közelben lévő fekvőbeteg intézmény, a Péterffy Kórház bennfekvő betegeinek is. Mindenki kapott kézzel készített képeslapot és kis ajándékot. Nagyon örültek neki a kórház vezetői, a legfelső vezetők vették át és kifejezték hálájukat, mert még egyik iskola részéről sem tapasztaltak hasonlót!

Gyülekezetünk cserkészcsapatának egy családja, a Gácsi család kezdeményezett gyűjtést a Bethesda Gyermekkórház javára. Gyermekjátékok, pizsama, mosható dolgok kerülhettek a csomagba. Ehhez az akcióhoz is csatlakoztak sokan a cserkészek közül és a gyülekezetből is. Karácsony előtt került sor az átadásra, amelyet nagy örömmel fogadtak! Nagyon örülünk annak is, hogy nyugdíjas testvéreknek is készíthettünk kis csomagot a gyülekezetben, amelybe a Bibliaolvásó kalauz, egy naptár és az egyházkerületi újság került. Száz darabot sikerült kiosztani az adventi nyugdíjas templomi együttlétén. Sokakhoz személyesen vitték el vagy néhány testvér segítségével, illetve voltak olyanok, akiknek az ünnepek alatt a templomban tudtuk odaadni. Ennek is nagyon örültek a nyugdíjas testvérek.

Karácsony előtt kaptunk 50 doboz ajándékot a VI. Kerületi Önkormányzattól. Ezt is a nyugdíjas testvéreknek osztottuk ki vagy vittük el személyesen.

Ajándék nyugdíjas testvéreinknek

Végül pedig sok nyugdíjas testvért sikerült elérni telefonon, amelyben nagyon sokat segített Kelemen Erzsike. A 70 év feletti testvérek is több százan vannak, akiről tudunk. Sajnos, azonban sokaknak nem ismerjük a telefonszámát vagy más elérhetőségét.

Akiknek tudjuk, azokat felhívtuk az ünnepek előtt. Így többekről megtudtuk, hogy betegek, kórházban vannak.

Diakóniai segítyt adtunk több nyugdíjasnak az ünnepek előtt. Ezt azért is meg tudtuk tenni, mert többen vannak a gyülekezetben, akik rendszeresen pénzt utalnak a diakónia javára.

Úrvacsorát vittünk, látogattunk az ünnep előtt. Többek között a 90 éves István bácsit, aki már nem képes arra, hogy eljöjjön közénk, de csodálatos látni a békességét, humorát, ahogy felfogja a terheit, amivel emberileg egyedül, de az Úrral küzd! Vagy özvegy testvérünknek, aki múlt évben temette a férjét és fizikailag gyenge, de hittel tekint a jövőbe, mert tudja, hogy kinek a kezében van!

Végül fontos megemlíteni Szombatiné Margitkát, aki a 7. kerületi önkormányzat szociális osztályán dolgozik a nyugdíj mellett. Bármilyen kerületi szociális ügye van a gyülekezetnek, ő szinte azonnal segít. Így volt segítségére vak testvérünknek a lakáspályázatában, és egy idős asszonynak, akiről kiderült, hogy tele van bogarakkal a lakása mert sok macskával él együtt. Szombatiné Margitka által jutottunk december 23-án ingyen karácsonyfákhoz, amelyeket két sokgyermekes család kapott meg. Nagy öröm volt számukra, mert még nem volt fájuk!

Ebben az időszakban a diakóniához tartozik a Harangszó ügye is. Mivel sokan nem tudtak jönni a templomba, ezért döntöttünk úgy, hogy kiküldjük postán, annak, aki valószínűleg nem fog eljönni. A hivatalban dolgozó munkatársak dolgoztak a postázással, ami többszáz feladást jelentett. Lehet, hogy olyan is megkapta, aki végül eljött a templomba, de többségében olyanok, akik nem voltak. Egy testvér, aki részt vett a karácsonyi Istentiszteleten és bejött egyházfenntartó járulékot fizetni a hivatalba azt mondta: „A Harangszót odatettem a fa alá. Ez volt a legnagyobb örömöm a karácsonyban, hogy postán megkaptam!”

Összefogás egy pakisztáni családjért

Mikor elérkeztünk az új évbe, egy menekült pakisztáni család története került elénk. Az óvodánkba kerültek az ősz folyamán a gyermekeik, és kiderült, hogy decemberben lejárt a támogatásuk, amit a Máltai Szeretetszolgálaton keresztül kaptak. A gyülekezet hírlevelében és az óvodai szülői listákon hirdettük meg a segítséget számukra. Rengeteg ruhaadományt sikerült nekik összegyűjteni, babakocsit kaptak a most született harmadik gyermekük számára és sokszor kaptak étel- és élelmiszer támogatást, illetve nagy bevásárlás révén segítséget. Amit



Arif Shahzad a menekült pakisztáni család apukája, aki most viszi el a babakocsit, amit a gyülekezet egy családjától kapott.

a testvérek adakoztak, abból a pénzből tudtuk kifizetni a kéthavi kauciót új albérletükhöz. Egy asszonytestvér a gyülekezetből teljes fodrászfelszerelést vásárolt az édesanya számára, aki így elkezdhet fodrászként dolgozni. Még maradt támogatás a számukra, amit a testvérek adtak, de fokozatosan szeretnénk nekik adni, mert abban szeretnénk támogatni őket, hogy megtalálják a munkájukat, és az önálló életben megerősödjének. Közben kiderült, hogy nemcsak mi támogatjuk őket, hanem a Fasori Evangélikus Egyházközség és az Új Jeruzsálem Katolikus Misszió is. A feljük való szolgálat azóta is folyamatos. Január óta pedig több pakisztáni keresztyén menekült családdal is megismerkedtünk.

Hálát adunk a szolgálat lehetőségéért Urunknak! Hálát adunk, hogy Ő nyitja meg a szemünket és vezet minket. Köszönjük a diakóniára befizetett, átutalt segítségeket, hiszen ezeket tudjuk a fent leírt célokra használni. Végül kérjük a rászoruló testvéreket, családokat, hogy jelezzék, ha segítségre van szükségük! Kérjük, hogy jelentsük be a telefonszámunkat a hivatalban, hogy minél több idős testvért számon tarthassunk!

Somogyiné Ficsor Krisztina

Az alábbi írás kitalált történet: szépirodalom. A szerző készülő novelláskötetének ez a darabja tavaly, a karantén ideje alatt született, ám aktualitása, tanítása ma is van.

SZÉPLAKI GYÖRGY: KENYÉR ÉS BOR

Ma későn kelt, az álmos vasárnap délelőttben átadhatja magát a semmittevésnek, az ebédje is készen van, tegnapi maradék. A vírus kezdete óta okos gazdálkodást folytat, keveset fogyaszt, nincs feleslege, ritkán megy

vásárolni. Itthonról dolgozik, de a vasárnapot kihagyja. Pláne ezt: Húsvétvasárnap. Az asszonnyal azért ma is beszélgetnek a Skype segítségével. Talán a lányát is láthatja. Amerika messze van, mégis ha bekapcsolja

a számítógépet, a képernyőre csálhatja őket. Eredetileg egy hónapra utazott ki a felesége, valamit rendeznie kell a leány körül, anya nélkül nem megy, ők tudják, neki jóformán semmit nem mondtak. Most meg utazási nehézségek lettek, alig van gép, mindenféle zárlatok. „Skype-özvegy vagyok!” – nevet bele fogmosás közben a tükörbe. Két hétig élvezte, de már nagyon hiányzik az asszony.

Egy kolléga telefonja szakítja meg a tisztálkodást. Kéri, lépjen be a cég oldalára, valahol elakadtak a tervezők, egyik teherbírási számítás nem stimmel. Ellenőrizni kellene hagyományosan, mert lehet, hogy programhiba.

– Puff neki, oda a délelőttöm! – felel a kollégának. – Majd megpróbálom lerázni őket, ne én szívjam meg, ha ők késlekedtek a határidővel és ünnepen is dolgoznak. – Mobillal a kézben gyorsan gépet nyit, már ott a problémás rész, azonnal átlátható: nem programhiba, rossz a betáplált adatsor! Nyugtítja a kollégát: – Ne pánikoljanak a srácok, használják a józan eszüket is. Ez egyébként egyszerű számítás, nyolcvanötben az egyik tanárom percek alatt kilőtte logarléccel. Ezek a gyerekek már mindent a PC-re bízna.

Az íróasztala fölött olcsó műanyag keretben a lánya fényképe, érettségi idején készült. Szép lány, az anyjára hasonlít. Míg egyetemre járt, hiába készült a sok emlékkép, számítógépben, telefonban szunnyadnak, neki nem jutott ide kitenni való. Igaz, Beatrix nem is szerette. Mindig hasra fordította, ha erre járt: – „Apa, nem vagyok már csecsemő, azokat szokták mutogatni.” – Most nyugodtan nézheti, gyönyörködhet benne. Hiányzik. Két éve távol van. Félő, hogy nemcsak ideiglenesen. Az asszony szavaiból, bármennyire is titkolózott, valami komoly kapcsolat és annak további lehetőségei sejlettek fel. Ezért ment volna Amerikába? Annyira női dolog, hogy apára nem is tartozik? Csupa feszültség volt az elutazás napja, a készülődés veszekedésbe

torkollott, a taxi is későn jött, épp csak kiérték a repülőtérre. Margóval a kapcsolata régen nincs rendben. Január óta már alig váltottak szót a köszönésen kívül. „Szavak nélkül is értjük egymást. Huszonhat éve gyakoroljuk.” – Másoknak szokták mondani mosolyogva, pedig már nem hisznek benne. Nagyon belemerültek a munkájukba mind a ketten. Ötven felett vigyázni kell az állásra. Ha elvesztik, nehezen találnak újat, megfelelő. Margó meg kiadta ezt a rengeteg pénzt a repülőjegyekre, ha meg hazatér az egyhavi fizetés nélküli szabadság után, ki tudja, meglesz-e még a helye a konferencia szervező cégnél.

Nem csukja be a gépet, elolvas néhány üzenetet. Semmi lényeges. Tegnap a tálcán hagyta a Youtube-csatornát, zenét hallgatott. Valami templomi koncert volt, klasszikus, orgonás. Több órás munka végén tévedt oda, becsukott szemmel relaxált, a kép közömbös volt számára. – „Legyen ez, jöhet pár perc most is, talán kisöpri a fejemből a tervezőmunkát! No, no, Youtubék, de nagyon figyeltek, mit nézek!” – mordul a látottakra. A tegnapi témája alapján sorakoznak az újabb ajánlatok, zene és filmek vegyesen. Az egyiken ismerős templombelső. Belekatint. A külkerületi kis református templom, jellegzetes faragott szószék, mozdul a kép, nem film, közvetítés kezdődik. Elöl néhányan pakolásznak, a padosorok üresek. Olvasta valahol, ez is online megy. Nagyobb képre vált. Milyen lehet most a templom? Negyven éve nem járt ott. Igaz, más templomban sem. A konfirmáció volt az utolsó. Akkor még élt a nagymama. Összeterelte a rokonságot, a fél templom velük telt meg. Hetvenkilencben nem sokan jártak. Az iskolában is titkolta, az osztályból egyedül ő volt konfirmáló.

Nem a képet nézi, gondolatban a múlt időkben jár. A fiatal lelkész jut eszébe. Kezdő volt, alig tíz évvel idősebb a konfirmandusoknál. Az arca is felrémlik: vékony, magas fiatallem-

ber volt. Sűrű, barna haját oldalt fésülte, arcát a tekintélyes bajusz férfiasabbra díszítette. Mert amúgy nagyon is gyerekes volt. Nem illett hozzá a beszédhangja, a zengő, mély basszus. Játékban, kirándulásokon együtt futkározott a fiúkkal, jól focizott. A négy konfirmandus leány mind szerelmes volt bele. Szerette őt a kis csapat, a fiúkkal együtt is csak heten voltak.

Fekete palástos lelkész megy a szószékre, közelít a kép: magas, testes, őszhajú férfi. A bajusza is ősz. „A szeme, a szeme ismerős. Nem lehet. Ő volna?” – Ahogy megszólalt, akkor vált bizonyossá. Csak a tempója lassúbb, mint annak idején. „Ő az!” – Teljes képernyőre váltott, most már meg akarta hallgatni.

Orgonaszó, ének, leginkább a lelkész szép, egészséges hangját hallani. „Kik lehetnek az első sorban? Ha betartják



a zárlatot, csak a saját családja. Népes család.” – El-elkalandozik a figyelme, a húsvét vasárnapi feltámadás-történetre még emlékszik, azt taglalja, magyarázza a lelkész. „Ez keresztyén hitünk, leendő üdvösségünk alapja...” – Kisgyermekként nem egészen értette, mesének gondolta, később sem tudta ésszel-szívvvel elfogadni. Nem tagadta, nem is kellett: sehol, senki nem kérdezte felnőtt életében. Az asszonyok szerepére figyelt fel: – „Ők voltak a feltámadás első tanúi, vitték a jó hírt, és a férfi tanítványok először hihetetlennek tartották... Asszonyaink mélyebben átérzik a való világot, és azt is, ami azon túl van?” – A prédikációban elhangzó kérdés benne is megrezdül. Különös lett a mai relaxálása: Kevés zene, egy ismerősen zengő férfihang,

a saját gondolatai az eddig rejtett, lényegtelennek ítélt kérdésről. A prédikáció befejező szakaszában már kizárólag Margó jár az eszében: „Az asszony hogyan élte meg az elmúlt heteket, mit gondol rólam, mi lehet, mi lesz a lányunkkal, hová tart a vírustól megrettent világ? Én bénultan üldögelek idehaza. A Skype-on olyan felületesen beszélgettünk. Beatrix feszült volt, csak azt hajtogatta: Ne izgulj, apa, jól vagyok. Mintha csak élő fényképnek ült volna a képernyő elé, hogy láthassam. Nemcsak térben voltak távol, másképp is egy világ választott el tőlük. Mit rontottam el?” – Még

ezen töprengene, de a közvetítésben változás van, új, női hang veszi át a szerepet. – „Folytatódik az istentisztelet? Azt hittem vége van.”

Csak félig érti a lelkésznő magyarázatát, miként fognak úrvacsorázni a rendkívüli helyzetben, hogyan

kapcsolódjanak hozzá teljes értékűen a képernyők előtt a családok és az egyedülálló testvérek is. Ő a lelkész úr után a hölgyben is keresi az ismerőst. Nem találja. Akkoriban nem is hallott lelkésznőkről. Az ének, a fohász, a szereztetési ige elhangzása közben a saját első, és egyetlen úrvacsora vételére gondol. A konfirmációt követte, pünkösd vasárnapján. Nagyon halvány az emlék, egy kellemetlenség ugrik előre: nagyon szorított az új cipője. Már éppen kikapcsolni készül a számológépet, amikor átható hang éri el lankadó figyelmét:

– Próbáljuk meg magunkat, készek vagyunk-e szembenézni vétkeinkkel, amit rosszul tettünk vagy gondoltunk, amikor hamisan szoltunk, amikor valamit elmulasztottunk.

Valljuk meg bűneinket! – Döbbenet hallja, a lelkeszőnő imádságos szavai mintha csak róla szólnának. Az Ámen után így folytatja: – A következő percben, testvérek, nézzünk szembe magunkkal, álljunk személyes valómással Isten elé! – A beállott csendben torka elszorul, nincs egyetlen gondolata sem. Kis ideig meredten néz a képernyőre, majd becsukja a szemét. Az apostoli hitvallás szövege a negyven év előttihez képest kicsit más lett, a gyülekezethez szóló kérdések is. Nem mondja a hiszekegyet, nem felel hangos szóval a kérdésekre, csak áll megkövülten, s belülről, a saját hangján hallja azokat. A templomban mozgolódás van, elhangzik a biztatás a képernyő előtt úrvacsorázóknak, ő csak áll a szobájában, mélységes zavarban van, nem tudja, mit kell most tennie, s mintha a cipője is megint szorítana.



Képtelen az istentisztelet végét, az éneket, az orgonaszót megvárni. Kikapcsolja a gépet, a konyhába siet, akár ebédelhet is, jó hosszú volt a templomozás. Melegíteni kezdi az ételt, szokásához híven az evés előtti kupicányi vörösbort tölti az aprócska pohárba. Szájához emelné. A konyhapulton este ott felejtett egy darab kenyeret, csontra száradt. Lassan nyúl érte, csippent belőle egy kis darabkát, szájába veszi, és csak utána emeli fel a borospoharat.

KENYÉR

Az év elején a hírgyárakból menetrendszerűen jön a riogatás: kevesebb gabonatermés volt tavaly, emelkednek a liszt árak, nagyon drága lesz a kenyér. A neten számtalan csodálatos házikenyer receptje forog, de sütni is drágább lesz. Egyáltalán drágább lesz az élet.

Kenyér – élet. Eleink gyönyörű nyelvhasználatában a kenyérgabonát „életnek” nevezték. A családfő mielőtt a kenyeret megszelte, késével keresztet rajzolt rá, és hálát adott érte.

És akkor kérdezem:

Aggodalom helyett nem kellene életünket és azt a „mindennapit” is bizalommal annak kezébe tenni, aki így szólt: „*Én vagyok az az élő kenyér, amely a mennyből szállt le: ha valaki eszik ebből a kenyérből, élni fog örökké, mert az a kenyér, amelyet én adok oda a világ életéért, az az én testem.*” (Ján 5,51.)

Széplaki György



Szent család IV. Simon András grafikája
(cikkszám: 1513; a szerző engedélyével)

BŐVEN ELÉG!

Bizonyágtétel



**Istennek legyen
hála, már több
Compass – Isteni**

pénzügyek bibliatanulmányozó sorozat
indulhatott a Fasorban. Nekünk is me-
gerősítő, hogy szolgálatunknak helye és
ideje van a gyülekezetben, amikor egy-
egy isteni megtapasztalás, bizonyágtétel
megérkezik a postaládánkba. Így osztunk
most meg ebből egyet – a szerző kérésére,
név nélkül.

*„A hét első napján mindegyikőtök tegye
félre és gyűjtse össze azt, ami telik tőle...”*
(1Kor 6,12)

2-3 évig felváltva voltam munka nélkül és „túlélő” alacsony fizetésű munkák között. Amíg korábban normális-kényelmes fizetésből éltem évekig, végig úgy, hogy értelmetlennek és feleslegesnek éreztem a munkámat, egyszer végleg elfogyott a türelmem, vagy inkább megerősödött bennem az, hogy nem kell így lennie. Lázadásból vagy igazság érzet alapján otthagytam mindent, de leginkább menekültem a korábbi életem elől. Ekkor jött a pénztelen korszak. A szüleim támogatása és emellett a halvány önfenntartó próbálkozások közepén jött a COMPASS.

Ebben az időben sok dolgot úgy tudtam csak kifizetni, hogy valami kis csoda történt, illetve sokszor a szüleim kisegítettek a legszükségesebbek kapcsán. Ez is egy csoda a számomra, mert ők sohase kerestek túl jól, de rengeteget spóroltak és félretettek nekünk. Szerintem erőn felül teljesítettek egész életükben.

Azt, hogy igazából semmire sincs pénzem (a legszükségesebbeken kívül), egy ideig nem bántam, mert a kamasz énem dacos része

örült a „szabadságnak”. De a régi tartalékok elfogytak és kezdett nehéz, reménytelen lenni nemcsak a pénzügyi életem. Kezdett hiányozni mindaz, amit korábban gond nélkül megtehettem. Például nem tudtam részt venni még egy táncórán se, ami aránylag szerény hobbi, mégis, már erről is le kellett mondanom.

Ekkor jött a sorozat és a csoport. Ekkor tanultam sok mindent arról, hogy Isten hogyan vezet a pénzügyeimben keresztül.

Előtte a pénz jelentéktelen volt számomra. Addig kényelemben éltem – nem fényűzésben, hanem pénzügyi szempontból egyszerű, biztonságos közegben. Így könnyű azt állítani, hogy „*nekem nem fontos a pénz!*” Utólag már látom benne a képmutatást, és az illúziót, amiben éltem. Emellett néha még az is megjelent bennem, hogy bűnös irány a pénzre koncentrálni. Ez is ostobaság volt részemről. Jó volt tanulni ezekről *egy hívő közösségben, ahol mindenki Isten iránymutatását keresi!*

Nagyon szerettem a csoportot. Azt kívántam, bár ez a csoport lenne a tartós közösségem...

Visszatekintve úgy látom, hogy csak pár hétig tartott, és így is sokat adott nekem. Ebben az időben azt tapasztaltam, hogy az összes feldolgozott téma fontos, és igaz. Tetstett a *Számít a pénzed* c. könyv tartalma és közben folyamatosan szembesültem azokkal a „kis” hazugságokkal, amiket magamnak mondogattam.

Azóta is dolgozom a közösen tanultakon, bár valójában még nagyon kevés dolgot sikerült megvalósítani a könyvben felsorolt célok közül. De bízik abban, hogy mindennek eljön az ideje.

Az eddig elért eredmény nálam az, hogy *TUDOM*, hogy *MINDEN* anyagi javam

Istentől származik, aki kegyelemből adja ajándékba, és nekem hálát kell adnom érte, ami számomra a tizedet jelenti.

Csodálatos volt az egyik személtető videó. Élénken él bennem a kép, ami miatt annyira elszégyelltem magam. Ekkor *megtanultam, hogy a legkevesebből is lehet adni!* Nem csak a feleslegből. Hittem, hogy ez igaz, de nem esett jól, hogy valóban adjam. Akkor tényleg úgy éreztem, hogy hát: „*Semmire se elég, ami van. Még ebből adjak?*” Valójában lázadtam az ellen, amit legbelül igaznak hittem. Cselekedni azonban képtelen voltam, úgy éreztem ez nem megy. Ebben az időben a napi szükségletekhez is ki kellett számolni a filléreket és jól meg kellett gondolnom minden kiadást.

Mégis a sorozaton hallott ígék erőt adtak, hogy valóban ez a helyzet is Istentől van, és Ő jobban tudja, hogy mire van szükségem, és hogy mikor nem elég, amim van. Mindig volt megoldás, és mindig történt valami, amivel „*túljutottam*” az épp szorult helyzeten. *Nyilvánvaló volt ebben az időben, hogy nem én*

jutottam túl a nehézségeken, hanem mindig ajándékként csöppent az ölembe. A saját erőfeszítéseim eredménytelenek voltak, de mindig épp jókor történt valami, amivel tovább haladhattam az utamon.

Az, hogy a kevésből adjak, adakozzam, olyan volt nekem, mint a szakadék széléről leugrani. ...és csak bízhattam benne, hogy az ejtőernyő a hátamon van, mert nem éreztem valóságnak.

Ezt követően pár hónapig tartott még az az idő, hogy apránként éltem. Aztán jött az első ajándék: egy új munka, ahol már végre normális fizetésem volt, bár számomra még mindig céltalan volt a munka. Ekkor türelemre intettem magam és hálás voltam a megélt viszonylagos anyagi biztonságért. Ezt követően ismét nagyon kevés idő telt el – három hónap – és az ölembe csöppent egy újabb munkaaajánlat. Elfogadtam. Alig hittem el, hogy amellet hogy most már a számomra ideális kihívás vár rám a munkában, mellette még jó fizetésem is lesz. Annyi, amennyi BŐVEN ELÉG.

Compass – Isteni pénzügyek

bibliatanulmányozó sorozat

MEGHÍVÓ

„*Ha tehát a hamis mammonon nem voltatok hűek, ki bízta rátok az igazit?*” (Lk 16,11)

A bibliatanulmányozó sorozat az online térben, kilenc héten át, heti két órában tart.

A téma feldolgozást és a közös haladásunkat egy könyv (Howard Dayton: Számít a pénzed) és egy ehhez tartozó munkafüzet segíti.

Jelentkezés: compassfasor@gmail.com címen.

A következő csoport indulásának időpontja a fasor.hu honlapon a Gyülekezeti élet, Isteni pénzügyek menüpont alatt olvasható.

A tavaszi és őszi sorozatokra azok jelentkezését várjuk, akik vállallják, hogy ebben a kilenc hétben rendszeresen ott lesznek az alkalmakon, hogy együtt haladjunk a csoportban.

Egy csoport maximális létszáma 12 fő.

Fontos: *Senki nincsen felhatalmazva arra, hogy a Compassra hivatkozva bármilyen befektetési terméket vagy pénzügyi szolgáltatást értékesítsen.*



A Compass – Isteni pénzügyek biblia-tanulmányozó

sorozat egy különleges *pénzügyi iránytű* a kezünkben.

A résztvevőkkel kilenc héten át tanulmányozzuk Isten tanítását a pénzről és vagyonról.

Minden sorozat végén megkérdeztük a résztvevőktől, kinek mit jelentett kilenc héten át mindennap elővenni a Compass-munkafüzetet és a nyitott Bibliájuk mellett válaszolni az abban feltett kérdésekre. Ebből gyűjtöttünk most újra egy csokrot a *Harangszó* olvasóinak.

„Újra ráébresztett, és segített mélyebben megérteni, hogy az értékeim felett Isten az úr, és mindent tőle kaptam használatra, bánjak hát vele felelősséggel.”

„A pénz «megszelídíthető», és gyakorlati lépésekkel (excel táblák, tervek) megtanulhatom, miként tarthatom a kezemben a gyeplőt a pénzügyeim felett.”

„A gyakorlati feladatok konkrét megoldásokhoz vittek közelebb a korábban lehetetlennek tűnő feladataimban.”

„Számomra a végeláthatatlan feladatok rendszerint riasztóak, de így szépen összeszedve nem tűnik végtelennek, sokkal kézzelfoghatóbb, barátságosabb volt. Jó volt ezeket a kérdéseket a csoportban megbeszélni, mások véleményét és hozzáállását is hallani. Ezzel ismét gyakorlatiasabbá és megfoghatóbbá vált számomra. Mindig is fontosnak tartottam, hogy ne halogassam tovább az anyagi dolgok rendezését. Ez a csoportos foglalkozás jó motiváció és barátságos keretet adott hozzá.”

„A Compass csapat egybeforrt, megnyíltunk egymás előtt, őszinték voltunk, imádkoztunk egymásért!”

„Rájöttem, hogy bőven elég pénzem van, és a „még több”-re vágyásnál sokkal fontosabb a megelégedettség. Ettől sok plusz energia sza-

badul fel, mert megóv az aggodalmaskodástól, és a pénz körüli forgolódástól is.”

„Az ígéken keresztül megértettem, hogy nyugodtan lehetek nagylelkű.”

„A legfontosabb felismerés, hogy Istené minden, még a javaim, a jövedelemem is. Így teljesen másként kell hozzáállnom a pénzem kezeléséhez is. Elsőként Istenhez kell fordulnom iránymutatásért. Mindez azonban azt a bizodalmat is adja, hogy nem a saját bölcsességemen és hozzáértésemem múlik mindez az életemben, hanem az Úr bölcsességére bízhatom magam.”

„Isten gondoskodását megértettem. Nagyszerű megtapasztalni Isten milyen sok ígét adott számunkra a pénzügyi tudatosságunk, felelősségünk megerősítéséhez.”

„Istennek van mondanivalója a pénzkezelésemről, köze van hozzá, és szeretné, ha jól bánék vele. *Sáfár* vagyok, akitől Isten azt várja, hogy *hűséges* legyen. Eddig is meggyőződésemm volt, hogy Isten gondoskodó Atyám, mindvégig velem van, de most a *hűsége* erősödött meg bennem, és hogy Ő csak azt szeretné, ha bennem is visszatükröződne irányában.”

„A napi igetanulmányozás nem volt még ilyen kitaróan az életem része, és élveztem, hogy ezt pár hét alatt átélhettem. Volt, hogy két nap alatt sűrítettem össze a heti lecke anyagát, de jobb érzés volt, amikor minden estére jutott egy-egy. Megfontoltságot kaptam a hetek alatt, egyrészt, hogy mire adom ki a pénzt, másrészt, hogy előre tervezek. A költségvetési terv nagy segítségemre volt, hogy határt szabjak a kiadásaimnak, és ne ússzak el. Kevesebbet megyek vásárolni, és átgondoltabb vagyok. Végre kezdem azt érezni, hogy uralkodok a pénzemen, nem pedig az ural engem.”

„Nagyon sokat adott a csoportos megbeszélés, egymás tapasztalatainak meghallgatása a saját problémáim megértésében, megerősítő volt a közös igetanulmányozás, jó hangulatú, nyitott légkörben folytak az alkalmak. Szólt hozzám Isten ígéje, és jó volt a napi rendszeres

foglalkozás az anyagi kérdésekkel. Sokkal tudatosabbá váltam.”

„Rendszeresen újra előveszem, többet szeretnék ezekkel a témákkal imában Istenhez fordulni segítségért. Megértettem, hogy ez nem csak emberi-világi odafigyelést, gondolkozást igényel. Amíg én a világból kapott infó alapján szervezem-tervezem a pénzügyeimet, addig pont a lényeg veszik el. Az, hogy mindent kaptunk, és hogy az Istentől kapott irányelvek szerint kell és lehet csak igazán jól gazdálkodni a kapott javakkal.”

„Pénzügyi tudatosságom «naprakész» működtetése a célom, és gyermekeim felé példamutatás a pénzügyekben. Figyeljek oda, hogyan gazdálkodom, mire miért teszünk félre a családban, mire költünk és mire nem. A következetes viselkedésem remélem példa lehet számukra is. Az örökségünkkel való sáfárkodás a szüleinkkel való kapcsolatunkra is kihat.”

„A költségvetési tervet igyekszem követni, és kézben tartani az előre elhatározott dolgaimat; félreteszek az előre tervezett nagyobb kiadásokra. Elkezdem a pénzügyi szabadság terv szerint átgondolni a költségvetésemet, erre milyen összeget tudok már most félretenni. Próbálom a mindennapjaimat a *sáfár*-szellemben megélni, azaz mit jelent nekem a hűség, a befektetés, és a képességeimnek kamatoztatása Isten országának ügyének előre vitelében. Szeretnék mindennapos igeolvasó lenni, aki legalább tizenöt percet tud szánni az életéből Annak, aki a legmértöbb rá, és a legjobbat szeretné kihozni az életéből.”

„Csoportban megbeszélt dolgok emberközelivé váltak számomra. A «szigorú és elvárásokkal teli Istenkép» változott bennem és azt értettem meg, hogy nem a terhet növeli rajtam, hanem tájékoztatósi pontokat és «testvéreket» kaphatok a feladatok mellé.”

„Isten pont azokat az ajándékokat készítette el számomra, számunkra ezen a sorozaton, amik nagy hiányosságok voltak az életünkben, és ami-

re pont szükségünk volt. Hiába tudtuk a hiányt megfogalmazni, azt megoldani nem tudtuk. Isten töltötte be az összeszedett igékkel, gyakorlati tennivalókkal és azzal a sok gondolattal, amiket átformált a fejünkben a kérdéses témákban.”

„Isten megerősített abban, hogy amit rám bízott, abban helytálljak, azt úgy végezzem, mint amit Neki végzek. Ez vonatkozik a munkámra, a szolgálatomra és a családi életemre is. Ezt a munkahelyemen is alkalmazhattam, Isten megtartó erejét megtapasztalhattam, hála Istennek ezért. *«Amit tesztek, jólélekkel végezzétek úgy, mint az Úrnak, és nem úgy, mint az embereknek»* (Kol 3,23) A vagyon, amit az Úr rám bízott nem az enyém én csak sáfára vagyok, amiben Istenre kell támaszkodnom. A jó sáfárságot, az elengedést, a megelégedést pedig még gyakorolnom kell.”

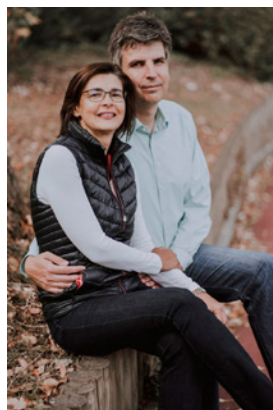
„Hitmélyítő, léleképítő volt a sorozat.

Köszönöm az Úrnak, hogy elhívott rá!”

„Nagy örömmel meséltem ismerőseimnek, barátaimnak erről a sorozatról. A téma olyan, hogy „ateista” ismerősöket is meg tudtam közelíteni vele, felkeltve az érdeklődésüket a Biblia iránt.”

Hálások vagyunk Istennek az eddig megvalósult tavaszi és őszi tanfolyamokért, ahol az életünk kulcsfontosságú kérdéseiről beszélgettünk. Isten nem ígér nekünk kevesebbet, ha *hűséges sáfárok* vagyunk. „*Jól van, jó és hű szolgám, a kevésen hű voltál, sokat bízok rád ezután, menj be urad ünnepi lakomájára!*” (Mt 25,21 és 23)

Köszönjük továbbra is a szolgálatunkért elmondott imádságokat.



Bánhidai Csilla és Fancsalszki Róbert

„AZ ÉN KÁTÉM IS!”

Hitvallási irataink hasznáról

E sorozat írására az a célkitűzés késztetett, hogy hitvallásos irataink egyik gyöngyszemének, a Heidelbergi Káténak történetéről és szerepéről adjon áttekintést, majd nyújtson segítséget a Káté folyamatos tanulmányozásához. Hitvallásunk 52 Úrnapijára történő tagolása jó keretet és lehetőséget kínál mindehhez. A részletesebb taglalás mellőzésével ugyan, de bibliai, irodalmi valamint életből vett példák segítségével hozzájárulhat e cikksorozat a hitvallási szövegek értelmezéséhez.

Legutóbb a Heidelbergi Káté harmadik részével, a háládatossággal kezdtünk foglalkozni.

A reformátori gondolkodás szerint akkor válik életformává a háládatosság – amely védelmező korlátnak ismeri fel a Tízparancsolatot, és az Istennel való közvetlen kapcsolattartás eszközeként él az imádság eszközével –, ha az igazi bűnbánat, vagyis az ember megtérése bekövetkezik. A Tízparancsolat tehát nem valami általános etikai kódex, amelyben minden ember számára kötelezően megtaláljuk az erkölcs alapját. Itt az erkölcs nem válik el a hittől. Ez Isten népének szól, akit Isten szövetségébe fogadott, és ezért megmutatja az

lehet megmutatja az lehet követni. A szövetséges népét át. Ily módon ez – szavaival szól – és törvény, hanem kiváltság. Isten a vi- aki a tőle elfordult szereti, mielőtt sza-

Hallgass én népem, az én törvényemre,
Füledet hajtsad az én beszédemre,
Amelyek az én szájamból származnak,
Hogy jól megérthesd mivoltát azoknak.
Mert én néked oly dolgot beszélek,
Mit titoknak tarthatnak mindenek.

(78. Zsoltár 1. verse)

élet medrét, amelyet vetséges Isten vezet a Tízparancsolaton Szathmáry Sándor va – nem parancs hallatlan ajándék és lágmindenség Ura, embert is nagyon bályokat és tilalom-

fákat állítana, önmagára és az emberért végzett tetteire mutat a szóban forgó tíz Igében. Ennek ismeretében a mai hívő ember kész ezekhez a törvényekhez igazodni – hiszen Isten örök kijelentése az –, és Jézus Krisztussal közösségben képes is ezeket az életét védő rendelkezéseket megtartani. Aki ezt hittel megérti – írja Cseri Kálmán –, arra Isten parancsai nem külső kényszerként, hanem belső készletesként hatnak, önként, örömmel, teljes meggyőződéssel enged nekik. Ez már a Szentlélek munkája az ilyen emberben. Figyeljünk tehát arra is, hogy a Káté mind a törvényt, mind az evangéliumot úgy tekinti, hogy azok Isten kegyelmes igazságosságát hirdetik – csak az evangélium még tisztábban, mint a törvény. Így a törvényt az evangélium kinyitja, és Isten akaratát kibontakoztatja (olvasandó: Máté 22,37-40).

Krisztus áldozatában félretette Isten a törvényt? – teszi fel a kérdést Ablonczy Dániel, aki meg is válaszolja azt: nem, ellenkezőleg, helyet cserélt velük. Ő itt járt közöttünk, tanított, gyógyított, könyörült a bajba jutottakon, magára vette az emberi lét korlátait, a törvényt minden átkát, és – meghajolva Isten akarata előtt – átadta magát a vádlóinak, és meghalt a kereszten helyettem, miattam, érettem: nem eltörölte, hanem betöltötte a törvényt. Hálaadással és érdeklődéssel tekintünk tehát a tíz Igére és azok egyenkénti tanulmányozására.

Így olvassuk el a 34. úrnapija kérdéseit és feleleteit!

Hogyan osztjuk fel ezeket a parancsolatokat?

Két táblára: az első tábla négy parancsolatban arra tanít, mi a kötelességünk Isten iránt. A második tábla arra tanít hat parancsolatban, hogy mivel tartozunk felebarátainknak.

Mit követel Isten az első parancsolatban?

Azt, hogy ha lelkem üdvösségét szeretem, akkor buzgón tartsak távol magamtól és kerüljek minden bálványimádást, varázslást, babonát, szentek vagy más teremtmények segítségül hívását. Az egy, igaz Istent pedig helyesen megismerjem, csak őbenne bízzam; teljes alázattal és békétűréssel minden jót egyedül tőle várjak, őt teljes szívemből annyira szeressem, féljem és tiszteljem, hogy inkább a teremtett dolgokról mondjak le, mintsem legcsekélyebb mértékben is akarata ellen vétkezzem.

Mi a bálványimádás?

Az, amikor az ember az egy igaz Isten helyett vagy mellett – jóllehet ő igéjében kijelentette magát – valami mást képzelt vagy tart istennek, és bizalmát abba veti.

A Tízparancsolat összetartozó és szétválaszthatatlan két köztáblája ősi kép. Ezeken Isten két körben mutatja Szathmáry Sándor. Őhöz, a másik a fe-
ban és szeretetben. De törés. Istent nem lehet szeretni, és a másik iránti odaadásunk és
telni, ember voltában segíteni, társává lenni. Ez az egység a Tízparancsolat – majd később a Hegyi Beszéd – sajátos vonása.

Én, az Úr, vagyok a te Istened, aki
kihoztalak téged
Egyiptom földjéről, a szolgaság házából.
Ne legyen más istened rajtam kívül!
(2Mózes 20, 2-3)

meg akarata – írja
Az egyik az embert
lebaráthoz köti hálá-
a kettő között nincs
a másik ember nélkül
embert sem lehet Isten
hűségünk nélkül tisz-

Az első parancsolat legelején Isten bemutatkozik. Így kezdi: „Én, az Úr, vagyok a te Istened”. Azért teszi, mert Izráel népe a négy évszázados egyiptomi szolgaság alatt elfeledkezett Őróla, mert a pogány környezet eltorzította gondolkodásukat. A hatalmas erejű tíz Igével ezért szólítja meg népét. Isten igaz ismeretén áll vagy esik mindaz, amiről a későbbiek során szó lesz. Az, aki bemutatkozik, szabadító Úr. Már ez is jelzi, hogy a parancsolatok által Isten nem a szolgaságot, hanem az Ő népének szabadságát munkálja.

Az első parancsolatból olyan istenismeret származik a reformatori tanítás szerint – olvassuk Fekete Károly Káté-magyarozatában –, amely az elismerés felismerését eredményezi. Isten nemcsak azt kívánja, hogy Őt ismerjük, hanem hogy az Ő érettünk véghezvitt nagy tettei miatt elismerjük Őt Teremtőnknek és Megváltónknak, hogy egyedül benne bízunk meg teljesen.

Hogy Isten van, ez a világon a legmegrendítőbb újság – mondja Ravasz László. Ez a legnagyobb felfedezés, ez a végső realitás, minden más realitásnak forrása. Isten van! – erről kell beszélni, prédikálni, bizonyosságot tenni, következtetéseket levonni... Az, hogy ebben a világban van terv, tőlünk független akarata; a jónak és a rossznak a mértékegysége nem az embertől függ, Isten állapítja meg azt; Istentől van az erkölcsi világrend, az Ő világában nincs relativitás; az emberre nézve van hit, bűnbánat és engedelmesség – mindez abból következik, hogy Isten van.

Az első parancsolat jellege azt is megmutatja, hogy az egyetlen Istenről csak hitvallást tehet az ember, amint az Izrael mindennapos híres imádságában megszólal: *Halld, Izrael, az Úr, a mi Istenünk egyetlen Úr.* Őt nem mi bizonyítjuk egyetlennek, hanem Ő bizonyítja magát számunkra annak.

Az első parancsolat üzenete az, hogy az Isten emberre kimondott személyes igénye meghatározza az ember istenszeretetét is. Istenszeretetünkhöz hozzátartozik az, hogy Istenért szent szenvedéllyel szállunk síkra, aki minden istennek és bálványnak kinevezett dologgal szemben az Ő szent összetéveszthetetlenségében az egy, igaz és örök Isten. A bálványimádás református látás szerint minden bűnnek az alapja. Az az idegen isten, aki szívemet rabul ejti, és csakhamar boldogtalanná tesz. A Káté meg akar óvni attól az eltévelyedéstől, hogy az ember a Teremtő helyett a teremtménybe vesse bizalmát.

Láttatja azt is, hogy Isten nem önmagáért féltékeny, hanem érettem.

Nem magának akar megszerezni valamit, hanem nekem akar megtartani valamit, ami a legnagyobb ajándék. Gyakorta megtapasztaljuk, hogy ahol és amikor Isten munkálkodik, ott törvényszerűen porba hullnak a bálványok. Ő segítsen, hogy ebben az örömben, vigasztalásban éljük napjainkat a húsvét nagy ünnepére készülés mostani, böjti időszakában is.

Szerkesztette: Dévai-Józsa Gábor

ISTEN IRÁNTI MÉLYSÉGES ELKÖTELEZETTSÉG

Amikor először olvastam Jonathan Edwards Istenhez intézett imáját, amelyet mindössze 19 évesen írt a naplójába, megrendültem. Újra és újra elővettem. Hangosan felolvastam magamnak, s behelyettesítettem a magam nevével. Elhatároztam, hogy kívülről megtanulom, s arra kérem Istent, ő maga véssé a szívembe, hogy soha el ne feledkezzem róla.

„A mai napon megújítottam szövetségemet az Úrral, és önmagam átadását, amit akkor tettem, amikor befogadtak az úrvacsorai közösségbe. Istenhez fordultam, és átadtam magamat, mindazt, ami vagyok és amim van, Istennek, tehát semmilyen szempontból nem vagyok a magamé; nem formálok semmilyen jogot önmagamhoz; nem formálok jogot ehhez az értelemhez, ehhez az akarathoz, ezekhez az érzelmekhez, amelyek bennem vannak; ehhez

a testhez vagy annak bármelyik tagjához sincs semmi jogom; nincs jogom ehhez a nyelvhez, ezekhez a kezekhez, sem lábakhoz; nincs jogom ezekhez az érzékszervekhez, ezekhez a szemekhez, fülekhez, szaglászhoz vagy ízleléshez. Teljesen odaajándékoztam magam, és semmit sem tartottam vissza magamnak. Ma reggel Istenhez fordultam, és azt mondtam Neki, hogy teljesen Neki adom magam. Neki adtam minden erőmet, tehát a jövőben nem tartok fenn semmilyen jogot önmagamhoz, semmilyen vonatkozásban. Megígértem Neki, és most megígérem a Mindenható Istennek, hogy kegyelme által nem fogok jogot formálni.

Ma reggel azt mondtam Neki, hogy Őt választom teljes osztályrészemnek és boldogságomnak, semmi mást nem tekintek boldogságom részének, sem nem cselekszem úgy, mintha az lenne; az Ő törvényét fogadom el engedelmességgem állandó zsinórmértékül;

és minden erőmmel harcolni fogok a világ, a hústest és a sátán ellen, életem végéig. Hogy hiszek Jézus Krisztusban; és elfogadom Őt mint Uralkodómat és Megváltómat; és következetesen ragaszkodni fogok a hithez és az evangélium engedelmességéhez, bármennyire kockázatos és nehéz is legyen annak hitvallása és gyakorlása. Hogy elfogadom a Szentleket mint tanítómat, megszentelőmet és egyedüli vigasztalómat; és szeretni fogom minden munkáját, mellyel megvilágosít, megtisztít, megszilárdít, megvigasztal és megsegít engem. Ezt tettem. És kérem Istent, Krisztusért, hogy úgy tekintsen erre, mint önmagam odaszentelésére, és fogadjon el engem úgy, mint aki teljesen az Övé, és minden tekintetben eszerint bánjon velem, akár sújtsa, akár áldjon, vagy bármiben is teljen kedve, hogy velem tegyen, aki az Övé vagyok.

Mostantól semmiben sem cselekedhetek úgy, mint aki a maga ura. A magam uraként cselekszem, ha valaha is erőmből bármennyit is arra használok, ami nem Isten dicsőségére van, és nem teszem életem teljes köteletségévé, hogy

Őneki dicsőséget szerezzek; ha a legkevésbé is zúgolódok a nyomorúságokban; ha siránkozok amiatt, hogy másoknak jól megy a sora; ha bármilyen formában szeretetlen vagyok; ha haragszom a sérelmek miatt; ha bosszút állok; ha valamit pusztán csak azért teszek, hogy magamnak örömet szerezzek; vagy ha valamit elkerülök azért, hogy nekem könnyebb legyen; ha valamit kihagyok azért, mert nagy önmegtagadást jelentene; ha magamban bízok; ha bármilyen dicséretet elfogadok bármi jóért, amit teszek, vagy inkább, amit Isten tesz általam; vagy ha bármennyire is büszke vagyok.”

Jonathan Edwards

Jonathan Edwards (1703- 1758) a tizenhárom amerikai gyarmat kongregacionista templomának pásztor, hittudós, misszionárius. Neve elválaszthatatlanul összekapcsolódott az amerikai „nagy ébredés” mozgalommal. Puritán hittudósként nagy hatással volt az amerikai vallásos élet alakulására. Írásait az Isten iránti mélységesen személyes elkötelezettség és a tiszta élet iránti vágy határozza meg.

AZ ÚRTÓL VALÓ FELÜDÜLÉS IDEJE

Nyári heteink gyülekezetünkben 2021

Húsvétot ünnepeľjűk, de már most reménységgel készülhetűnk nyári heteinkre. A legkisebbektől idős testvéreinkig mindenkit szeretettel várunk nyári közös alkalmainkra, amelyek többségét a természetben, festői környezetben tartunk. Akik már részt vettűnk csendeshéten, tudjuk, milyen áldottak ezek az alkalmak! Nemcsak a testnek, hanem a léleknek is felűdűlést hoznak. Egy héten át testvéri közösségben, az Úrra és Igéjére figyelni különösen is megerősít bennűnköt! Elmondhatatlan öröm a reggeli és esti Igehirdetések előtt közösen énekelni zenekari

kísérettel. Mindig elámulok, amikor nézem és hallgatom gyűlekezetűnk zenészeit, akik a maguk hangszerén kiemelkedő színvonalon játszanak, s alázattal Isten előtt állva muzsikájukkal felhangoljűk a mi szívűnköt is. S milyen jó egy csendeshéten már reggeli előtt részt venni az áhítaton! A csoportfoglalkozásokon, s a közös étkezések alkalmával új meg új barátságok szűletnek. Egymás hite által erősűdűnk, s erősít maga Isten az Igehirdetések által. A sportversenyeken, közös erdei kirándulásokon, fűrdőzéseken vagy akár a közös étkezések alkalmával közel

Köszönöm Jézus

Biztonságot,
békességet ad az a tudat,
ha átadjuk életünket.
Te megbocsádsz bűneinket,
eltörölöd vétkeinket.
Gyermekeid lehetünk,
fehér ruhát vehetünk.
Tetteinket nem nézve,
befogadsz az örök életbe.

Kovács Zoltánné Gitta

kerülhetünk egymáshoz. Rácsodálkozunk a másikkra, akit látásból már évek óta ismerünk, de még sohasem szólítottunk meg. Igazi testvéri közösségek kovácsolódnak az Úrtól kapott felüdülés idején. A legfőbb jó azonban ezekben a táborokban az, hogy innen nem enerváltan, kimerülten, elcsigázottan térünk haza, mint sok esetben távoli országokban

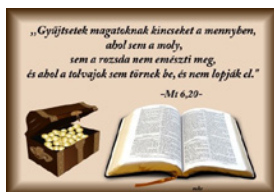
Konfirmandus hét

2021. június 28–július 2.

Azokat a 7-8 osztályos gyermekeket várjuk ebbe a táborba, akik év közben jártak a konfirmandus csoportba. Gyönyörű környezetben, a Mátrában lesz a tábor sok közösségépítő, hitmélyítő programmal! A hét vezetője: Somogyi Péter

Kincskereső gyermekhét

2021. július 11-17.



Évtizedek óta örömmel látogattott hét. Sok lelki és közösségi programmal és áldással. Az idei helyszín a Katalinpusztai diáktábor. A hét vezetője: Kéri Mózes

töltött kalandozások után, hanem olyan „munícióval”, amelyet maga Jézus Krisztus tesz a „hátizsákunkba.” Isteni útravaló ez, amely mindenre elég! Örömeinkben alázatban tart, bánatainkban megvigasztal, fedd, bátorít, elnémít vagy épp szólásra serkent, cselekvésre buzdít, vagy megálljt parancsol. Ebből élhetünk utána hosszú ideig. Olyan jó Ő reá figyelni! Tőle tanulni, Vele közösségekben megerősödni! Békességet és erőt kapunk Istentől, ha időnk egy részét Neki szánjuk! S mennyire megrendítő: ha valaki azt gondolja, ő hoz áldozatot azzal, ha egy hetet Istenre áldoz, a végén mégis mindig mi vagyunk a megajándékozottak! Hála Néki!

Alábbiakban találják gyülekezetünk nyári heteinek kicsit bővebb leírását. Várjuk a régi és az új résztvevőket! Bővebb információért keressük a hét felelőseit, vezetőit!

Írjuk be már most naptárainkba, tervezzük velük!

Cserkész tábor

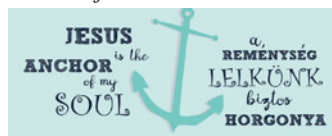
2021. július 15-24.

Cserkészeknek. Sok kaland, felfedezés, túra, élmény.

A hét szervezői: a cserkészvezetők és Kiss Csaba

Angol -hittan napközis gyermek tábor

2021. július 26-30



Második alkalommal rendezzük meg ezt a napközis tábor. Helyszín a Julianna Iskola. Nagyon élvezték tavaly a gyermekek, mert angolul hallhatták a bibliai történeteket, amelyek egészen újak voltak így számukra! Angol tanulás, sok játék, és hitbéli erősödés.

A hét szervezője: Márton Melinda, és Somogyiné Ficsor Krisztina

Ifjúsági hét*2021. augusztus 2-7.*

15-25 éves fiatalok számára. Sok lelki élmény, hitbeli mélyülés, közösségi programok.
A hét szervezője: Édes Gábor

Közös gyülekezeti hét családoknak, felnőtteknek, gyermekeknek*2021. augusztus 13-19. Balatonszárszó*

Ezen a héten családosan, gyermekeinkkel együtt erősödhetünk hitünkben, családi életünkben. A téma mindig házasságunkat, családi életünket, hitünket erősítő. Délutánonként pedig lehetőség van sokféle közösség-építő programra. Mivel nincs Emmausi hét, ezért várjuk ide a nyugdíjas, egyedülálló testvéreket is! Mindenkit hívunk szeretettel a gyülekezet nagy családjába!

Gyülekezeti bibliaóráinkat személyes jelenléttel és online is tartjuk!

Szerdai bibliaóra szerdán este 6 órától személyesen a Szabó Imre teremben és online
(Somogyi Péter lelkipásztor youtube-csatornáján)

Csütörtöki bibliaóra csütörtök délután 3 órától személyesen a Szabó Imre teremben.
Mindenkit szeretettel várunk!

HETI, HAVI ÉS HÚSVÉTI ALKALMAINKAT AZ AKTUÁLIS RENDELKEZÉSEKNEK MEGFELELŐEN TARTJUK ONLINE VAGY SZEMÉLYESEN.

**NAGYHETI ELŐKÉSZÍTŐ
ALKALMAK**

- ♦ Március 31-én és április 1-jén, szerdán és csütörtökön este 18 órakor

**NAGYHÉT-HÚSVÉT ÜNNEPI
ISTENTISZTELETI REND**

- ♦ Április 2., Nagypéntek
10 órakor úrvacsorás istentisztelet
- ♦ Április 4., Húsvétvasárnap
8 órakor úrvacsorás istentisztelet
10 órakor úrvacsorás istentisztelet
17 órakor úrvacsorás istentisztelet
- ♦ Április 5., Húsvéthétfő
10 órakor úrvacsorás istentisztelet
- ♦ Május 13., Mennybemenetel ünnepe
18 órakor istentisztelet

FASORI ZENÉS ÁHÍTATOK

- * Május 2. vasárnap 17 óra
- * Június 6. vasárnap 17 óra

**FIATALOK KONFIRMÁCIÓJA
HITVALLÁS- ÉS
FOGADALOMTÉTEL**

- ♦ Május 16., vasárnap 10 órakor

**PÜNKÖSDI ELŐKÉSZÍTŐ
ALKALMAK**

- ♦ Május 19. és 21. között, szerdán, csütörtökön és pénteken este 18 órakor

**PÜNKÖSDI ÜNNEPI
ISTENTISZTELETI REND**

- ♦ Május 23., Pünkösdvasárnap
8 órakor úrvacsorás istentisztelet
10 órakor úrvacsorás istentisztelet
17 órakor úrvacsorás istentisztelet
- ♦ Május 24., Pünkösdhétfő
10 órakor úrvacsorás istentisztelet

HETI ALKALMAINK

- ◆ **270. Hajnal Cserkészcsapat őrsi foglalkozásai**
5-6. osztályos lányok őrsi időpont: **hétfő 16.00-17.00** Őrsvezető: Szecsei Anna
5-6. osztályos fiúk őrsi időpont: **csütörtök 15.30-17.00** Őrsvezető: Diószegi Keve
2-3. osztályosok őrsi időpont: **péntek 16.00-17.30** Őrsvezetők: Gurzó József, Kovács Botond és Schidlik Léna
Helyszín: Új teremtes terem
- ◆ **Istentisztelet, gyermek-istentisztelet és gyermekfoglalkozás vasárnap 10 óra**
3 korcsoportban iskolások részére és 1 korcsoportban az óvodások részére
- ◆ **Siloám imacsoport a szenvedélybetegért hétfő 18 óra**
- ◆ **Bibliaóra kedd 10 óra**
- ◆ **Bibliai közösségi óra szerda 18 óra**
- ◆ **Bibliaóra csütörtök 15 óra**
- ◆ **Fiatalfelnőttek köre péntek 18 óra**
- ◆ **Ifjúsági óra péntek 18 óra**

LELKÉSZI HIVATAL NYITVATARTÁSI RENDJE

lelkészi ügyelettel

hétfő: zárva

kedd, péntek: 10-13 óráig

szerda: 10-13 és 15-18 óráig

csütörtök: 11-13 óráig

A lelkészi hivatal április 2-án nagypénteken és május 13-án, Mennybemenetel ünnepén zárva tart.

Mostani számunkba a fotókat és grafikákat készítették: Bíró -Pentaller család, Devich Márton, Édes-Somogyi Virág, Kovács Tibor, Nagy Réka, a Pálúr család, Széplaki György, Széplaki József, Reformátusok Lapja, parokia.hu
Isten áldását kérve köszönjük munkájukat, szolgálatukat.

HAVI ALKALMAINK

- ◆ **Gyülekezeti imaközösség a hónap 2. vasárnapján 8.30**
- ◆ **Istentisztelet utáni teaház a hónap 2. vasárnapján**
- ◆ **Zenés áhítat a hónap 1. vasárnapján 17 óra**
- ◆ **Úrvacsorai istentisztelet a hónap utolsó vasárnapján 10 és 17 óra** (mindkét időpontban ugyanaz az ígihirdetés)
- ◆ **Párápoló tanfolyam a hónap 1. hétfőjén 18 óra**
- ◆ **Férfi bibliaóra a hónap 3. keddjén 18 óra**
- ◆ **Baba-mama kör a hónap 1. és 3. csütörtökén 9.30-tól** (gyermekmegőrzéssel)
- ◆ **Pároskör I. a hónap 3. péntekjén 18 óra** (gyermekmegőrzéssel)
- ◆ **Pároskör II. a hónap 2. szombatján 17 óra** (gyermekmegőrzéssel)
- ◆ **Közös bibliaóra a hónap utolsó péntekjén 18 óra**
- ◆ **Női kör a hónap 2. szombatján 16 óra**
- ◆ **Ifjúsági istentisztelet a hónap 2. vasárnapján 18 óra**

KOLUMBÁRIUM NYITVATARTÁSI RENDJE

hétfő, szombat: zárva

kedd, csütörtök, péntek: 9-13 óráig

szerda: 9-18 óráig

szombat: zárva

vasárnap: 9-10 és 11-12.30 óráig

FASORI HARANGSZÓ

a Budapest-Fasori Református Egyházközség
negyedéves kiadványa

1071 Budapest, Városligeti fasor 5. • www.fasor.hu
E-mail: hivatal@fasor.hu • Telefon: 342-7311

Szerkesztők: Cseke Hajnalka, Dévai-Józsa Gábor, Halász Kinga, Somogyiné Ficsor Krisztina, Pataki András
Felelős szerkesztő: Cseke Hajnalka
Olvasószerkesztő: dr. Széplaki György
Tördelőszerkesztő: Kovács György